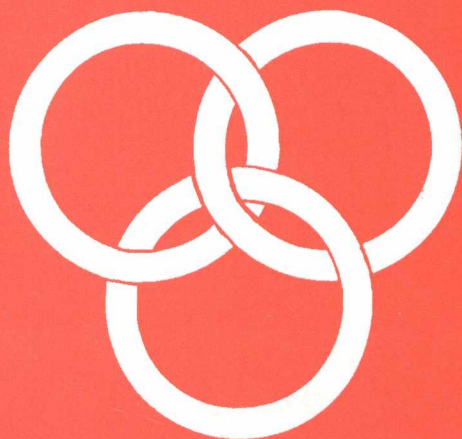

1997 II. NEGYEDÉV

Vezess!

KERESZTYÉN IFJÚSÁGI VEZETŐK LAPJA

27.

Vezess!

KERESZTYÉN IFJÚSÁGI VEZETŐK LAPJA

Kiadó:

**Magyarországi Keresztyén Ifjúsági
Egyesület
(M KIE)**

Szerkesztőség:

1085 Budapest, Horánszky u. 26.
Telefon/fax: (06-1) 267-0587

Szerkesztők:

Denke Villó
Silló Melinda

Szedés-tördelés:

Donát Bt.
1203 Bp., Szarvas u. 10.
Telefon/fax: 285-6927

Nyomdai kivitelezés:

FÉBÉ Bt.
Budapest
Felelős vezető:
Tóth Béla

Megjelenik
negyedévente

Megrendelhető a
szerkesztőség címén

Ára: 1 évre 600 Ft
(postaköltséggel
együtt)

*Uram, vezess engem,
hogy én is Hozzád
vezethessek másokat!*

A TARTALOMBÓL

Erőt ad a megfáradtnak	4
KIE-arképcsarnok – Magassy Éva ...	8
Tanuljunk egymástól	12
Az ifjúkor nagy kérdései – Szerelem ..	14
Vallások, felekezetek, irányzatok – New Age	21
Tudod-e?	25
Kézművesség	26
Egy ember, akiben mesék születnek... Lázár Ervin	28
Énekeljünk!	31

és sok más...

LAPUNK SZERZŐI ÉS MUNKATÁRSAI

Ablonczy Margit	református lelkész	Kecskemét
Aklan Éva	evangélikus lelkész	Eger
Albert Ágnes	tördelő-szerkesztő	Budapest
Bakay Péter	vallástanár	Békéscsaba
Bölcsföldi András	református lelkész	Kecskemét
Cserge Mária	ref. teológiai hallgató	Gyulavári
Denke Villó	vegyészmérnök	Budapest
Garajszki József	képzőművész	Dabas
Gyórfy Eszter	egyetemi hallgató	Budapest
Hargita Péter	főiskolai tanár	Budapest
Harmathy Zsófia	református hitoktató	Budapest
Kerekes Zoltán	KIE önkéntes	Budapest
Kisantal Zsuzsa	tanár	Káloz
Nagy Emőke	egyetemi hallgató	Gyulavári
Silló Melinda	népfőiskolai hallgató	Budapest
Szalay András	főiskolai hallgató	Budapest
Székely Ágnes	KIE önkéntes	Káloz
Tóth L.Kristóf	református lelkész	Pátka

valamint: Áprily Lajos, Dsida Jenő, Füle Lajos,
Kövesdi Kiss Ferenc, Tornay András

Légy befogadó, Te a befogadott

(Róma 16:1–4.)

Pál apostol a rómaiakhoz írott levelét egy roppant hosszú köszöntéssel zárja le. Nem általánosságban beszél: név szerint említi munkatársait, akiket a gyülekezet figyelmébe ajánl. Így például Fébét, akiről az Újszövetség 27 könyve közül csak itt olvashatunk. Jóformán semmit sem tudunk meg személyéről. Ami feltárul előttünk, és biztos, az csak annyi, hogy Pál apostol munkatársa volt, és szolgáló feladatot látott el a kenkhreai gyülekezetben. Munkája abból állt, hogy polgárral nem rendelkező idegeneket képviselt peres ügyekben. Ez nem egy hálás feladat!

Nem sokat tudunk személyéről, szinte csak címszavakat, mégis egy mély hitű, érzésű és értelmű személyiség körvonalazódik ki előttünk, akinek nem női bája, törekenysége ragad magával, hanem élete és sugárzó szolgálata! „Fogadjátok őt... szentekhez illően” – írja Pál apostol.

Biztosan írtak már ajánlást mindannyiunkról. Ha azt nem is írták rólunk, hogy szentekhez illően fogadjanak, de az biztos, hogy csupa szépet és jót. Mintha nem is rólunk írták volna. Vajon Fébé e páli sorokat olvasva nem nézett-e kérdően körül, hogy kiről van szó? Vagy nem pirult-e el, s kért bocsánatot Páltól, amiért megtévesztette?

Nem tudjuk, hogy olvashatta-e, nem tudjuk, hogyan fogadta, ha olvasta. Azt viszont látjuk, hogy mi keresztyének ma nem merünk úgy élni, ragyogni, szolgálni, mint Fébé. Szentekhez illően!

Igaz, Fébének könnyebb volt, ő egy csodálatos közösségbe került. A római gyülekezet hitének híre volt az egész világon. Pál kristálytisza teológiával ajándékozta meg őket. A római gyülekezet tagjai nem csak az elméletet ismerték. Ezért ajánlotta szívéhez közel álló munkatársait az ő gondjaikba.

Mi is gyakorta válunk nemcsak Fébékké, hanem házigazdákká is, akikhez Fébé becsenget kezében az ajánlólevelével. Mit teszünk mi ekkor? Mi, akik egy személyben vagyunk Fébék és a római gyülekezet tagjai, azaz házigazdák. Beengedünk vagy elutasítunk? Nyitunk, adunk a melegségből, melyet mi is kaptunk, vagy jégtömbökké válunk?

Cserge Mária

A 133. zsoltár alapján

¹ Zarándokének. Dávidé. Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! ² Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. ³ Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.

133. zsoltár

Ez a zsoltár „grádicsek éneke”, ami azt jelenti, hogy a nagy ünnepre Jeruzsálembé felmenő sokaság énekelte, ahogy közeledett a szent város felé, s a sok helyről összesereglegő tömeg egymást is lelkesítve állt meg csodálva Jeruzsálemet, a templomot az egyik hegyen, ahonnan azután grádicsek, azaz lépcsők vezettek a városba, a szent helyre.

Mi mindnyájan mélységek és magasságok emberei vagyunk. Menjünk most gondolatban az ünneplőkkel, s emelkedjünk fel arra a csodálatos közösségre, melyet az ÚR közelsége jelent mindnyájunknak.

„Gyönyörűséges” a testvérek közössége. Nem tudom, kinek mi az, amire azt mondja: „Gyönyörű!” – mi győz meg bennünket ilyen hatalmasan? Mindenesetre, aki élte, átélte már a közösség mindent átfogó érzését, az tudja, hogy az gyönyörűséges. Mert az emeli a lelket a fénybe, az ember átéli, hogy nincsen egyedül. Hogy az a rettenet, amit a bűn okozott ebben a világban, a szétszakitottságot, a magáramaradást, az értelmiséget, ellenségeskedést, elmúlást, azt túlszárnyalja ez a hatalmas érzés, az EGYSÉG érzése. S ez gyönyörűséges!

„Mikor a testvérek meghitten együtt laknak”. Ahogy azt az eredeti szöveg mondja. Mert sokan sokféleképpen fordítják: egyetértésben élnek. De a „meghittség” az valami más, mint csupán egyetérteni a dolgok felől. A meghittben elrejtettség van. Egyet is értek a másokkal, de a szeretetükben el is vagyok rejtve. Egyeneslelkűséget feltételez, ahol nincs titok a másik előtt, mert nem kell elrejtteni semmit, ahol szavak nélkül is értik egymást, ahol lakva is úgy ismeri egyik a másikat, hogy a szeretet nem múlik a napok sorával. Jó lenne meghitten együtt lakni! Min múlik ez? Miért nem megy? Mert nincs meg az a közös összehangolás, ami mindegyikünket egy irányba terelne. Kell egy közös á-hang, hogy egy zenekar összehangolódjon, s kell egy ütem, melyre játsszon. Azután már lehet trombitálni is meg hegedülni is, sőt még valaki dobolhat is – ha közös a karmester. Ahol ilyen a család, ilyen a gyülekezet, ilyen az ügy, ott mindig meghittség van. Sok családnál talán csak karácsonykor. De van, ahol még akkor sem.

Nem véletlen kérdezi a dal: „Miért nincs minden áldott nap karácsony?” Mert lehetne. Ha mind egyetértésben összehangolódnánk ó, milyen gyönyörűséges lehetne!

Milyen is lenne? Két képet használ a zsoltár.

Az egyik az olajé. A balzsamolajé. Amikor a főpapot odaszentelték, felkenték a szolgálatra. Ennek meghittsége, ennek felmagasztalása hasonlítható ehhez a közösséghez.

Amikor valaki az ÚRral van ilyen közösségben. Egységben, teljes odaszánásban. Átadottságban.

Olyan ez, mint a simogatás a gyermek fején. Meghitt ajándék, a szülő titkos áldása, amikor látja gyermekét aludni, s a teljes csendben simogatásra indul a keze.

Olyan ez, mint amikor valaki nagyot lélegzik egy hatalmas hegycsúcson, ahol végigragyogja a napfény, s átéli, hogy kicsiny, s mégis hatalmas érzések emelik önmaga fölé. Amikor valaki hosszú évek után egyszercsak újra betér egy templomba, s leülve szinte megdöbbenve tapasztalja, hogy ami után rohant, amit hajszott éveken át, amit mindenütt megtalálni vélt, az most egyszerre itt van. Hazatért. S átöleli a csend és a fény belülről megszületve. Mert szent az a hely, a balzsamolaj pedig begyógyítja a sebeket.

A másik kép a harmat. Mely Izraelben hatalmas kincs. Mert sok földdarabon egyáltalán nem lenne termés, ha nem lenne harmat. Mely szinte észrevétlen, finom, üdítő, selymes. Ilyen létfeltétel az, hogy az ember közösségre találjon. Ilyen tápláló erejű, ilyen meleg és bensőséges a közösség ajándéka.

Egy filmrészlet jön elő bennem. Egy R. Attenborough-film a sivatagokról. Ahol mégis rengeteg élőlény van. S vannak bogarak, amelyeknek a száraz időszakban sehonnan nincs frissítő vizük, csak a harmatból. S ezt hogyan gyűjtik be? Ezt filmezi le a szerző. A bogarak beállnak egymás mögé hatalmas sorban, mintha semmit sem akarnának elveszíteni a drága harmatból. Felhúzzák lábukat, s a szél meghozza a harmatot a magasból. S a lábakon lecsurrano éltető víz táplálja a szomjas rovarokat. Ó, ha így várnánk minden reggel az éltető harmatot, az égit, mely arra való, hogy tápláljon, éltesse.

Mert oda küld áldást és életet az ÚR. Mindkettő a gazdagság jele. Istentől való megajándékozottság. Hát nem kell szegénységben élni! Nem kell sínylődni, nem kell megerőtlenedni, nem kell önsajnálataunknak arcunkra ráírva mindenkit elűzni a környezetünkéből. Nem! Van áldás és van élet. Van Istenünk, lehet közösségünk! Éljünk a 133. zsoltár közösségében!

Ablonczy Margit

Gy. Szabó Béla fametszete

A M KIE ez évi rendes **küldöttgyűlést** április 26-án tartotta Budapesten, a Horánszky utcai volt KIE-székházban.

Két új csoporttal bővült a M KIE: Győrújbarát és Kisvárdá. Örömmel köszöntjük őket és munkájukhoz sok ötletet, lelkes munkatársakat, fiatalokra figyelő szemeket, szíveket és Isten gazdag áldását kívánjuk. (A többi csoport-

ra is hasonló jókívánságokkal gondolunk.)

A M KIE életében változások történtek. Április végén két titkártól kellett búcsút vennünk: Magassy Éva nemzeti titkártól és Könyves Péter területi titkártól. Eddigi szolgálataikat köszönjük, reméljük, továbbra is a KIE közelében maradnak. Életükre Isten áldását kívánjuk!

M KIE nyári programjai:

Kenutúra
Munkatársképző
Európai TenSing Fesztivál
Sporttábor
Vándortábor
Lovastábor

június 23–29.
július 15–20.
július 31–augusztus 5.
augusztus 4–13.
augusztus 8–15.
augusztus 25–31.

Csömör
Kiskörös
Nagyveleg
Bakony
Zsámbék

A programokról bővebb tájékoztatást a KIE-irodától lehet kérni.
Cím: 1085 Budapest, Horánszky u. 26.

Táncszeminárium '96

Táncszeminárium

Lérem, lérem... – visszhangzott a Csömöri Mátyás Király Általános Iskola tornaterme a moldvai csángó zenétől és kiáltásoktól. Idén, április 18–20. között, ötödik alkalommal rendezte meg a KIE a három napig tartó mulatságot a táncos-dalos kedvű fiatalság részére.

Az alkalom nem titkolt célja az volt, hogy baráti-testvéri közösségben lehessen táncolni, énekelni, beszélgetni vidámabb és komolyabb dolgokról. Ezen a hétvégén például az egyház szociális szolgálatáról esett szó.

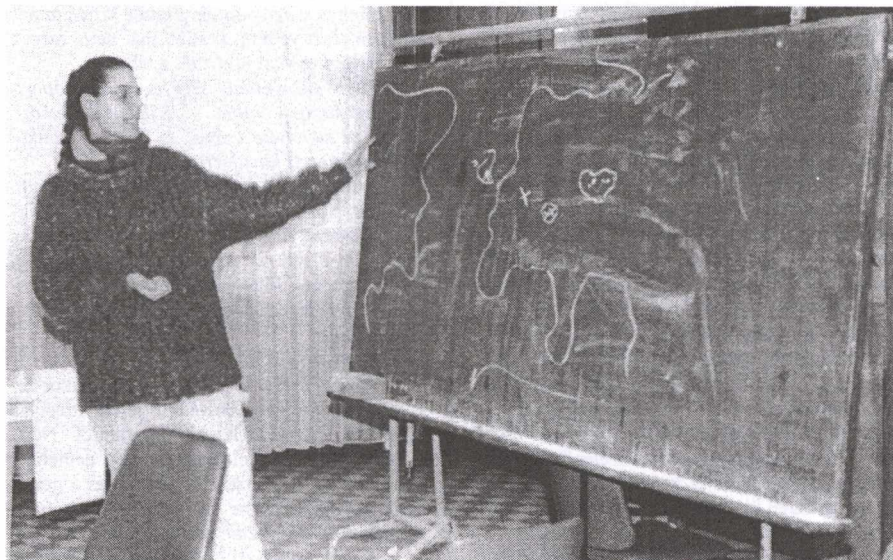
Idei alkalommal különleges csemegékkel szolgáltak a szervezők azoknak, akik a közelgő vizsgaidőszak réme ellenére is kizárándokoltak Csömörrre. Pénteken este a DANZADINA együttes teremtett dél-amerikai forró hangulatot, annak ellenére, hogy kinn kellemetlen szél fúj. A másnapi csemege a helyi gyülekezet nagylelkű ajándéka volt: egy-egy kürtös kalács.

... szóval, akik eljöttek Csömörrre, jól érezték magukat, akik meg nem, azok sajnálhatják, hogy nem voltak velünk... Talán majd legközelebb?!

Györffy Eszter

Szeretnénk köszönetet mondani azoknak, akik leveleket, cikkeket küldenek nekünk. Igyekszünk mindegyikre válaszolni, a cikkeket sem felejtjük el, csak nem fér be minden egy számba. Továbbra is örömmel veszünk mindenféle küldeményt.

Melinda és Villő

Magassy Éva és „Európa”

MAGASSY ÉVA

nemzeti titkár

(Pápa, 1969. júl. 10.)

„Ne feledkeztek meg vezetőitekről, akik az Isten ígését hirdették nektek. Figyeljetek életük végére, és kövessétek hitüket.”

(Zsid. 13,7)

Évát a legelső KIE-s munkatársképző tanfolyamon ismertem meg, azóta sokszor dolgoztunk együtt. Egyike azoknak, akik azonnal nekiláttak a magyarországi KIE építésének, amikor erre lehetőség nyílt. Azóta több év telt el, a feladatok változtak ugyan, az ifjúsági munka iránti elhivatottság azonban nem.

– *Mekkora családban nőttél fel?*

– Egyszerre kicsiben és nagyban. Négy testvérem van. A két bátyám és a nővérem azonban már nem lakott otthon, amikor iskolába kerültem. Csak a családi alkalmakkor találkoztunk, nem éreztem őket szorosan a családhoz tartozónak. Közlebbi kapcsolatba már felnőttként kerültem velük. Ennek ellenére nagyon fontos számomra a családi összetartozás.

– *Mi a legfontosabb, amit otthon kaptál?*

– Meghatározó volt az az érzés, hogy másnak tartanak, más szemmel néznek minket, mint a többi embert. Ezt éreztem az iskolában, a gyülekezetben. Szüleim szigorúbbak voltak, mint a többi gyerek szülei. Sok jó emléket őrzök arról az időről, amikor még kicsi voltam és a lelkészcsaládok egymást látogatták.

– *Többször költözött a család egyik faluból a másikba. Melyik helyhez kötődik fontos, kedves élményed?*

– A legtöbb élményem Nagysimonyiban volt, mivel általános iskolás koromban itt laktunk. Esembe jut például, amikor az unokatestvérem biciklizni tanított a napközi udvarán. Egy óvatlan pillanatban elengedett, én pedig vágtaztam egyenesen a fák felé. Hiába kiabált, hogy fékezzek, semmit sem tudtam tenni ijedtemben. A vágta végén a tornával benőtt földre estem.

– *Bicikliztél azóta?*

– Az unokatestvérem rábeszélésére az esés után egész hamar újra próbálkoztam. Később pedig gyakran ültem biciklire, ha a valamelyik közeli faluba kellett átmennem.

– *Lelkészcsaládban nőttél fel. Mikor vált számodra fontossá a hit?*

– Mindig természetesnek tartottam, hogy vasárnap templomba megyünk. Látványos szembefordulásom nem volt. Harmadikos gimnazista lehettem, amikor láttam a *Jézus élete* című filmet. Aznap egy kéregetőnek nem adtam pénzt, talán ez is közrejátszott abban, hogy élővé vált számomra a film üzenete. Ez fontos állomása volt a hitbeli felnőtte válásomnak. A *Buyufa* alatt című könyv is nyomot jutott bennem: az „Egyenlítőn átugráló kismajomnak” érzem magam.

– *Hogyan jutottál el a Mustármag Egyesülethez, ott mivel foglalkoztál?*

– A bátyámnak és a barátjának támadt az az ötlete, hogy tábort kellene szervezni azoknak a fiataloknak, gyerekeknek, akik a gyenesi hetekre hely- vagy pénzhány miatt nem jutnak el. 1986-ban volt az első tábor. A kezdeti kis létszám egyre gyarapodott, ma már több Mustármag tábor is van nyaranta. Eleinte szinte mindegyiken részt vettem, később már nem, mert a KIE-programokkal ütköztek a táborok.

– *Több evangélikus szervezetnek, csoportnak munkatársa voltál. A KIE felekezetiközi. Szerinted mennyire számít az ifjúsági munkában a felekezeti hovatartozás?*

– Attól függ, hogy ki milyen ifjúsági munkát akar csinálni. A felekezetiközi szervezeteknél a felekezeti hovatartozás nem meghatározó, hiszen ott a sehová sem tartozó fiatalok megszólítása a cél. A felekezeten belüli szervezeteknél az identitástudat, az odatartozás erősítése is fontos.

– *Hogyan akadtál a KIE-re?*

– A MEVISZ aktív tagja voltam, amikor kezembe akadt egy tájékoztató és jelentkezési lap egy KIE munkatársképző programról. Némi gondolkodás után (elég jól tudok-e németül?) jelentkeztem. A képzést az osztrák és a német KIE néhány vezetője szervezte magyar fiataloknak. Ott találkoztam először a KIE-vel.

– *Miért tartottál ki mellette ilyen hűségesen?*

– Rögön feladatot kaptam, talán ez fontos volt. Még dolgoztam a MEVISZ-ben, de egyre csökkent a kapcsolatom. Hiányzott, hogy ott nincsenek csoportok, csak szakágak. A német KIE-t látva pedig megtetszett, hogy ők másféle módszerekkel dolgoznak, mint ahogy azt mi megszoktuk; sokszínűség jellemzi a munkát, és a szervezet alapját a csoportok, egyesületek képzik.

– *Milyen feladataid voltak eddig a KIE-ben?*

– Kezdődött a munkatársképző tanfolyamok szervezésével, aztán a Választmány jegyzője lettem, majd választmányi tag, megbízott kincstárnok, a legvégén pedig – alkalmazottként – titkár.

– *Melyiket szeretted leginkább csinálni és miért?*

– Mindegyiket szívesen csináltam, mert éreztem, hogy tudok valamit adni.

– *Miért lettél KIE titkár?*

– A KIE nehéz helyzetben volt, amikor megkérdezték, elvállalnám-e a titkárságot. Bennem már előtte felmerült ez a kérdés; láttam, hogy a KIE-nek szüksége van azokra az adottságokra, amelyek bennem vannak. Gondolkoztam, imádkoztam, ismerőseimtől tanácsot kértem – egyértelműen éreztem ezalatt Isten vezetését.

– *Miben látod a KIE szerepét ma Magyarországon?*

– Azokat a fiatalokat kell elérnünk, akik nem tartoznak semmilyen keresztyén gyülekezethez. Elsősorban a nem értelmiségieket, régen is ez volt a KIE szerepe, és a legtöbb keresztyén ifjúsági szervezet amúgy is az értelmiségi fiatalok felé fordul. Például jó lenne, ha tudnánk a munkanélküli fiataloknak segíteni.

– *Van egyedi sajátága a magyar KIE-nek?*

– Sok munkaág, program működött eddig, ami máshol nincs: pl. táncszeminárium, újságírói szeminárium. Különlegességünk, hogy a magyar KIE-tagok általában kisebbségi felekezetekhez tartoznak. A korábbi években jellemző volt, hogy a KIE szolgálata kifelé, a többi keresztyén ifjúsági szervezettel felé is szól. Gondolok itt pl. a munkatársképző tanfolyamokra.

– *Feladataid közé tartozik az ifjúsági szervezetekkel való kapcsolattartás. Mi jut eszedbe arról, hogy ifjúságpolitika?*

– Az, hogyan lesz a kettőből három. Nem

lehet elérni, hogy egy helyre összetömörüljenek a szervezetek. Sajnálatos, hogy a keresztyén szervezetek eltűnnek az ifjúságpolitika színteréről.

– *Diplomával a kezekben miért kezdte el újra egyetemre járni?*

– Amikor az ELTE-re jelentkeztem, úgy éreztem, a közgazdasági egyetem csak kisiklás volt, mindig is tanár szerettem volna lenni. (Az egyetemi évek ugyan elbizonytalanítottak ebben.)

– *A KIE tagja vagy. Melyik csoportba, milyen gyülekezetbe jársz?*

– A KIE-ben a budapesti Pelikán csoport tagja vagyok. Istentiszteletre pedig a budafoki evangélikus gyülekezetbe járok.

– *Az ifjúsági munkához hozzátartozik a zene; jól énekel, több hangszeren játszol. Mikor és mit tanultál?*

– Hat évig tanultam zongorázni, általános iskolában a citerazenekar tagja voltam, énekeltem a kórusban is. Később kántorképzőbe jártam, hogy otthon kántorként segíthessek édesapámnak. Az ifjúsági munka miatt pedig gitározni is tanultam.

– *Mi az, amit a KIE-től kaptál?*

– Nehéz megfogalmazni. Azt a lehetőséget, hogy sok dolgot kipróbáljak, hogy az elméletben (pl. az egyetemen) tanultakat a gyakorlatban is alkalmazzam. Sokszor csak azért volt bátorságom valamit megcsinálni, mert nem volt más lehetőség, be kellett ugranom a mély vízbe.

– *Változott ezalatt a személyiséged is?*

– Igen. Határozottabb és nyitottabb lettem, bár még mindkét területen tovább kell fejlődnöm.

– *Milyen érdekesség jut eszedbe a KIE-vel kapcsolatosan?*

– Valahányszor olyan látja meg a háromszög emblémát, aki nem ismeri a jelentését, megkérdezi, hogy mi köze van a KIE-nek az elsőbbségadáshoz. Természetesen el szoktam mondani, hogy a test-szellem-lélek egységét szimbolizálja; hasznos időnként elgondolkozni azon, hogy kinek, illetve minek van elsőbbsége a KIE-ben.

– *Ha itt lenne Lázár Ervin Hétfejú Tündére, mit kérnél tőle magadnak és a KIE-nek?*

– Magamnak jókedvet, a KIE-nek pedig egyetértést.

Denke Villő

„Isten benned: végtelen derű”

– Még egyszer Kiss János bácsiról –

Az első kép, ami előkérdzkezik róla, ahogy benyit az ebédlőbe, mosolyog, ragyog, egész lényével ott van, nem lehet nem figyelni rá. A szokásos ezer métert most úszta le a Széchenyiben. A barna vagy szürke pulóverét ilyenkor már leveszi, rövidujjú, zsebes ing van rajta, kis noteszével jár körbe az asztalok körül, a délutánra jelentkezőket írja föl.

Köpcös, ősz hajú öregúr, kék szemű, pirospozsgás. Az arcáról nem szűnik a mosolygás még akkor sem, amikor látszólag komoly, mert épp figyel valakire. Ilyenkor belülről mosolyog.

Egy művészeti középiskolából mentem a teológiára. Fantasztikus színek és formák vettek körül addig, majd belesöpöntem egy olyan világba, ahol minden szürke volt és kocka alakú, itt ott elnyűtt fekete-fehér Chagall-reprodukciók lógtak a falon, de ez volt minden. Viszont mindenki olyan természetes életmegnyilvánulásként zenélt, énekelt, muzsikált, mint ahogy levegőt veszünk. Idegennek és kívülállónak éreztem magam. A többiek azzal biztattak, hogy iratkozzam csak be Kiss János bácsi tanfolyamára, ő a kezdőkkel is türelmes és megértő.

„Na skálázz egyet, aranyom”, mondta első alkalommal, és belemerült az asznapra jelentkezők listájába. Halványan felderengett bennem egy kép, hogy az unatkozó úrinők szoktak valami ilyesmit csinálni a filmekben, és minden bátorságomat összeszedve végigpötyögtettem a hangsort. Nagy volt a csend a hátam mögött, megfordultam

és láttam: János bácsi sír. Na igen, én tudtam, hogy rémes, amit csinálok, de hogy ennyire...

„Hát téged tényleg így hívnak, te kislány?” Akkor derült ki, hogy a már hatodik éve halott, szeretett feleségét hívták ugyanígy. Milyen jó újra leírva látni ezt a nevet, fűzte még hozzá János bácsi, megtörölte a szemét, és akkortól kezdve soha többé nem láttam sírni. Néha, egy-egy hétfői napon, ha hogyléte felől érdeklődtem, közölte velem, hogy végtelenül szomorú, mert tegnap kikapott az MTK, és nevetett hozzá.

A zeneelmélet alapjait ő tanította meg az elkövetkezendő évek során. Az énekeskönyvemben most is ott vannak a ceruzával írt, apró megjegyzései, ujjrendek, jelzések. De amit valójában tanultam tőle, az messze túllépi a zeneelmélet határait. Most, ahogy itt ülök, és megpróbálom értelmes rendbe szedni a gondolataimat róla, érzem, ahogy szétárad bennem a derű, ami mindig vele volt, benne és körülötte. Ahogy mindenért hálás volt Istennek. Örült a napsütésnek, de örült az esőnek és a hónapnak. Örvendezve újságolta, milyen szép csokrot vitt Évike sírjára, milyen szép tarka tollú madárkát látott a temetőben. Milyen gyönyörű volt a Balaton, ahol hétvégén járt. A legszürkébb napokon is tudott örülni, ha másnak nem, embereknek, találkozásoknak, beszélgetéseknek. Nagyon kemény is tudott lenni, mondják néhányan. Ez így van. Nem a kegyes hazugságok embe-re volt. Rögtön érzékelte a problémát, és tudott tanácsokkal segíteni. Így segí-

tett egyszer hasznosabbá tenni az időbeosztásomat: kéthetes, pontos táblázatot készíttetett velem, amelyben minden fontos feladatomban helyet kellett találni – csodák csodája, sikerült. Máig is, ha összecsapnak a fejem felett a hullámok és elborítanak a tenivalók, gyorsan egy darab papíron fontossági sorrendet állítok föl, ez segít mérlegelni, dönteni, átlátni a feladatokat, figyelemmel kísérni, hogyan haladok a munkában. Mikor azt magyarázta, milyen fontos a megadott tempó szerint játszani, rögtön hozzáfűzte, hogy ez a mindennapi életben is így van, a „Nagy Zeneszerző” tempójelzéseire kell figyelniünk, mert mindennek adott ideje van. Akár gyorsabban, akár lassabban „játszunk” az előírtnál, kár és veszteség az eredménye, aminek csak az ördög örül.

Jellegzetes szóhasználata az igehirdetésekből szinte közmondásos volt.

A mindennapi életből kölcsönzött, néha groteszk, néha meghökkentető példákkal próbálta közérthetővé tenni a lelki történeteket. Emlékszem a „szent lelki konnektorra”, ahová mindenkinek „be lehet csatlakozni”, s ami nem más, mint az imádság. Máig emlékszem, tehát nem lehetett rossz hasonlat...

Halála előtt egy héttel még hozzánk, Sámsonházára készült egy evangelizációs sorozattal. Már nem jöhetett el.

A sírjánál Händel gyönyörű énekét énekeltük: „Győzelmet vettél, ó, Feltámadott”. Sokan voltunk. Ott, akkor 1990 tavaszán értettem meg igazán, milyen a keresztyén gyász. Isten szeretetének, derűjének a fénye átragyogott mindenben. Megrendült, szomorú arcainkon is. Hálás voltam, hogy ismerhettem őt, és hogy rajta keresztül annyi mindent kaptam – mosolygást, örömet, jó tanácsot – az Úrtól.

Aklan Éva

Kerekes Zoltán rajza

Pszt! Csendesnap!

Egyszer volt, hol nem volt, Fehérváron túl, az M7-estől délre volt egy KIE csoport Kálozon. Öt évvel ezelőtt határoztuk el, hogy évente kétszer összehívjuk a környékbeli fiatalokat egy csendesnapra. Az elhatározás még ma is megvan. Idén április 19-én el is jöttek a „környékbeli” fiatalok Debrecenből, Zalaegerszegről, Cécéről, Miskolcra...

A program néhány perc bevezető játék és ének után Szeverényi János áhítatával kezdődött. „A mi szívünk is lehet Isten országának nagykövetsége, ahol Isten akarata megvalósul.”

Ezután csoportokra oszlottunk, mindenki választhatott kedvére: a komolyabbak a lelki csoportot, a komolytalanabbak a játékos, a kreatívabbak pantomimot vagy drámajátékot.

Délben aki kiállta a próbát és rátalált az ebédlőre (előre, le, egyenest, jobbra, fel, balra, balra le, egyenest, balra: CÉL), az kapott néhány szendvicset.

Ebéd után megnéztük a pantomim csoport műsorát. A program következő részében megismerkedtünk Judit nővérrel – aki az angolkisasszonyok rendjéhez tartozik –, és néhány sráccal, akik Zsibriken laknak; ők alkoholisták vagy drogosok voltak korábban, most szeretnének talpra állni, tudják, hogy ez önerőből nem megy, ezért bízzák Istenre az életüket.

A napot Tóth János kecskeméti (előzőleg kálozi) lelkész áhítása zárta.

Köszönjük mindenkinek, hogy eljött. Jó volt találkozni veletek!

Kisantal Zsuzsa

DSIDA JENŐ

Sohasem tudod meg

Csak pihenek egy kicsit a gesztenyefa virághullása alatt, a méhek bódító zümmögésében, mert megfáradtam és szédít az álom és ég a szemem. Vándortarisznyám mellett nyugszik, minden ág meghajlott és letört alatta, felsebezte vállamat, most' itt pihen oldalam mellett és nézem sokáig: Nem tudom, mi van benne, valami megbízás, világokat rendítő titok lezárva s lepecsételve hét pecséttel. Vagy csak iromba gyémánt, súlyos aranytömb, talán csak ólom és fekete szikla mit tudom én, – nekem el kell vinnem és át kell adnom fáradtságos vándor-útam végén. Akkor egy mosollyal elbocsátanak pihenőre és soha, soha sem tudom meg: mit hurcoltam egy életen keresztül.

Manna

az Úr ezerkilencszázkilencvenhetedik
esztendejében

Viharos hóesés, szikrázó napsütés, zuhogó eső, csípős szél és friss hegyi levegő. Ez jellemezte az időjárást az 1997. április 11–13-ig Űelivben, Csehországban, egy KIE munkatársi találkozón. A résztvevők hangulata viszont egyáltalán nem volt ilyen csapongó, általános jókedv jellemezte a hétvégére összegyűlt körülbelül 80 lelkes fiatalból álló csapatot.

A cseh Országos KIE immár másodszor szervezi meg az égi eledelről elnevezett találkozót (MANA '97), melynek nem titkolt célja, hogy a különböző helyi csoportokban és munkaágakban dolgozó fiatalok találkozhassanak, megismerhessék egymást, megoszthassák élményeiket, és barátságok szövődjenek. Másik fontos célja, hogy a KIE-ben dolgozó önkéntesek és titkárok meg tudják fogalmazni, mit várnak el egymástól, és mit tartanak fontosnak a jó együttműködés érdekében.

A csoportos beszélgetésekhez négy munkaterület, műhely közül választhatnak a résztvevők.

- fiatalok és a szerepük a KIE-ben
- fiatalok és a társadalom
- a KIE és a társadalom
- KIE – mit jelent a „K” betű?

Villő az első műhelyt választotta, ahol az önkéntesekről, míg én a negyediket, ahol a kereszténységről, a missziós irányvonalról volt szó.

Mivel a találkozó cseh nyelven folyt, természetesen voltak nyelvi ne-

hézségeink, még a kitűnő fordítás ellenére is, ezért igazán effektíven nem tudtunk részt venni a beszélgetésekben, de mint hallgatók és figyelő résztvevők is nagyon sokat épülhettünk. Jó volt látni a sugárzó fiatalokat, akik készek voltak rengeteget dolgozni, hogy ez a találkozó létrejöhessen. Fantasztikus volt a teljes odaszánás és a lelkesedés tüze a vezetőkben és az önkéntesekben egyaránt. A legmeghatározóbb élményem mégis az volt, hogy a résztvevő fiatalok számára szemmel láthatóan a legfontosabb a személyes jó kapcsolatuk Istennel és a kifelé szolgálás, az örömhír terjesztése.

Tanulásgként megállapíthattuk a műhelybeszélgetések végén, hogy a KIE elsődleges célja és alapja a fiatalok Istenhez vezetése, a misszió. Ehhez kell a fiatalokhoz szóló módszereket, utakat találnunk.

A cseh KIE mint szervezet sok hasonló gonddal küzd, mint amelyek minket is nyomasztanak, pl. nem elég jó az információáramlás, nincs elég megfelelően képzett vezető stb. Sok különbség is van a két ország között, ha megvizsgáljuk a társadalmi, gazdasági és politikai viszonyokat. Én mégis úgy érzem, hogy van olyan dolog, amit át vehetnénk a csehektől: például a teljes Istenre figyelés és az Úr akaratának követése mind a személyes életben, mind a KIE életében.

Székely Ági

Gondolatok a szerelemről...

„Szerelem, a szerelem felemel az égbe,
véget ér, s te lezuhansz a fekete mélybe.”

(Illés)

„Szerelem, szerelem,
átkozott gyötrelem,
mért nem virágoztál,
minden fa tetején.”

(Népdal)

„A szerelem, a szerelem,
a szerelem sötét verem.”

(Petőfi)

Itt a tavasz, s ahogyan a nap sugara felolvasztja a fagyos földet, előcsalogatja az alvó rügyeket, úgy melegedik fel sokak szíve is, s pattan ki megannyi virágot reménylő bimbóként a „földi érzés”, a szerelem érzelmeink mélységes erdejéből.

Íróink, költőink, népdalszerzőink, vagy modernebb zenét komponáló koszorúsaink meglehetősen sötét képet festenek – koroktól függetlenül – az emberek állítólag legszebb érzéséről. Azt nem mondhatjuk, hogy egyoldalúan negatív lenne a kép, hanem éppen ez a végtetek között lévő érzelmi hullámzás az elgondolkodtató: így kell ennek lenni? Bele kell törődni? Így volt, így van, így lesz? Egyszer a csodálatos magasságban szárnyalni, felmelegedni a nap vonzó sugarában, másszor pedig megdermedni az érzések fagyos jégtengerében?

Miért a végtetek? Soha annyi könyv nem jelent meg, mint a párkapcsolatokról, a házasságról, a szexualitásról, mint manapság, s talán soha nem írtak ilyen nyíltsággal újságokban lelki bajokról is. Mégis válságjelenségeként tapasztaljuk meg, a statisztikák pedig tragikus helyzetképet mutatnak. Magyarországi adatok:

	Házasság- kötések	Válások	Élettársi kapcsolatok
1979	96 619	22 841	62 300
1990	66 405	24 952	125 250
1994	52 779	24 607	148 291

Miért van az, hogy még jó házasságokban is sok a küzdelem, a gyötrődés, hogy a válságjelenségek az egyházban ugyanúgy

megmutatkoznak? Miért van az, hogy amire leginkább vágyunk, azt rontjuk el legtöbbször? Ki akarja ezt így véghez vinni? Ha máshogyan akarjuk, miért nem sikerül? Amit Isten szépre tervezett, az ember javára, egymás számára (férfi-gondviselő, nősegítőtárs), az miért rontható el mégis?

Ez az a terület, melyen keresztül az ember legkönnyebben kísérhető, s ezt a Kisértő ki is használja. A bűneset során a teremtségi rendben annyira felborult minden, hogy ez a terület is megfertőződött és beteg. Az egész ember kell hogy helyreállíttassék, hogy valakinek ez a terület is rendbe jöjjön az életében. Mivel alapvető a baj, ehhez kell igazán Jézus gyógyító szeretete.

A szerelem olyan szép dolog, hogy érdemes megbecsülni minden ebben található dolgot. Magunkat is. Érdemes sok mindent feláldozni, odaadni és sokat küzdeni érte. Érdemes megőrizni mindazt az értéket, melyet Istentől kaptunk és a másinak adhatunk.

Közelítsük meg a kérdést most a négy égtáj felől, négy más szempontból, s ha igaz, akkor a végére mégis egy pontban fog találkozni e négyféle gondolat, a középpont, a lényeg, a szerelem megértése felé.

Az első egy kérdés: Mennyire engedjük a világot hatni az életünkben? Befolyásol-e bennünket annyira a bennünket körülvevő élet, s tesz-e ránk akkora hatást, amennyire, s amekkorát szeretne? Ha erősebben akarjuk megfogalmazni, akkor azt mondhatjuk: háború van! A front folyamatosan közeledik. Hiszen naponta bombáznak minket a „szerelem termékeivel” újságok, műsorok hívják fel a figyelmet a kapcsolatokra, mutatnak modelleket, képviselnek értékeket vagy éppen szennyet. Vannak tudatosok (?) romboló újságok és műsorok is, melyek már régen nem a szerelemről beszélnek hanem csak partnerkapcsolatokról, viszonyokról, együttlétről, s nem házasságról, romantikáról, családról, értékekről. S ebből a ránk zúduló parancsáradatból mennyi az, ami hat ránk? Hiszen a tizenéveseknek szóló újságokban egyre lejjebb száll a nemi élet

elkezdésének határa is. Néhány év múlva eljuthatunk ilyen jellegű cikkekhöz is: szex az óvodában! S ahogyan egy háborúban megtörténik, még vereséget is szenvedhetünk. Ezt is el kell ismernünk, hogy előfordult már életünkben, hogy vesztésként hagytuk el a harcot. Valahol el kell kezdeni mégis a harcot, hogy az életünk csatáját győzelemre vihesse Krisztus. János leveleiben így olvassuk: „Mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága és az étellel való kérdés, nem az Atyától való, hanem a világtól van.” (I. Jn. 2,16) Jézus is azt mondja, a szemnél kezdődik minden és a szívben folytatódik: „A test lámpása a szem. Ezért ha a szemed tiszta, az egész tested világos lesz.” (Mt. 6,22)

A második: Ráébredés. Talán furcsa ez a szó, egy költőtől kölcsönöztem: Dsida Jenő írja: „A föld és az ember megmarad” c. versében:

„Üzenem neked, ki egykor asszonyom leszel:
Ráébredt az elhivatásra.
Vigyázok magamra.”

A szerelmet nem lehet megtanulni könyvekből, nem is mások története alapján tehetem én majd jól, hanem „rá lehet ébredni”. Felismerni a másikban a társat. Nem válogatni, kipróbálni, kísérletezni. Felismerni saját szerepemet, amit más nem játszhat el helyettem. Elfogadni magamat, értékeimet, elhordozható gyengeségeimet is. S ez hivatás!

S a legfőbb dolog: felismerni, hogy ki adta nekünk ezt az érzést. Ki alkotta meg számunkra a házasság keretét? Mi az igazi szerelem? Ki vezet el engem oda? S általa: ki viszi át a szerelmet...?

A harmadik út annak a felismerése, hogy mi miatt romlott el, s hogyan lehet jóvátenni. Ha én csak ezt a területet szeretném elrendezni az életemben, akkor olyan lennék, mint aki a lakásában csak egy szobát takarít ki. Isten az egész életünket szeretné helyreállítani, s ezen belül ezt a területet is. Vannak időszakok, amikor mi ezt tartjuk mindennél fontosabbnak, még akkor is, ha nem valljuk be. Sok fiatalal beszéltem (sőt magam is olyan voltam), akik a társkérdést kivették a többi kérdés közül, s külön kezelték. Még úgy is, hogy: Isten

beleszóllhat mindenbe, de ebbe azért ne... még ne... ne most... stb. Nehéz ezt a területet, mint ahogy mást is, egészen kiengedni az embernek a kezéből. Ha Isten minden mást megold, ezt is elrendezi? Hiszed-e ezt? S amikor Balassi ismert vers (és ének!) -sora jut eszünkbe, tudjuk mire gondolt: „Bocsásd meg Uristen ifjúságomnak vétékét”. Meg lehet vallani a mi bűneinket, s lehet kérni a mi Urunkat, hogy állítsa helyre és vezesse életünket.

A negyedik a parancs. Vagy kérés?

„Kérve kérek titeket,
Jeruzsálem leányai,
ne keltsétek, ne ébresszétek föl
a szerelmet, míg nem akarja!”

(Énekek én. 3,5)

A szerelem nem játszótér! Értsd jól: nem tere a játéknak. Nem lehet vele játszani. Nem lehet úgy tüzet vinni a keblünkön, hogy meg ne gyulladjon a ruhánk! Azért, mert felelős vagy a virágodért! Ez azt is jelenti: hogy van idő, amikor fel kell ébrednie a szerelemnek. Van ideje, s azt ki kell várni. De ez is hitkérdés. Bizalomkérdés. S annak a felismerése, hogy Isten engem is készít valakinek. Ezt pedig nehéz kívárni. Nehéz elfogadni, hogy „várni jó”. Pedig az Istentől a készülésre kapott idő értékes, és értékesebbé, felkészültebbé tesz arra a kapcsolatra, amely egész életünkön át tart.

A „sötét verem”, „átkozott gyötorem” – kínos érzésétől el lehet jutni addig a kincsig, ami számunkra is el van rejtve, de Isten által, az Ő vezetésével megtalálható és megélhető.

Bölcsöldi András

„Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek.”

Mt 7,7.

Hol van az Isten? A mennyben? Itt a földön? Köztünk, vagy bennünk? Közel, vagy távol?

Ugye foglalkoztat ez a kérdés? Minden kor minden emberét izgatta. Így van ez ma is, így lesz holnap is.

Miért? Mert nem az SZDSZ vagy MDF az életbevágó kérdés, a meghasadás, vagy kőpattanás, a marha-, vagy disznópörkölt (az enni, vagy nem enni már inkább), hanem ha van Isten, akkor hogyan győződhetek meg róla, milyen kommunikáció lehetséges köztünk, mit akar adni nekem?

Az Isten nagyon távol van az embertől. Nem elkedvetlenítésül mondom. Világok választanak el minket. Végtelen és véges; szellemi és anyagi; szent (egyik jelentése: megközelíthetetlen) és hétköznapi; teremtő és legfőljebb formáló; tökéletes és legfőljebb tökéletes után vágyódó; teljes hatalommal bíró és legfőljebb a hatalmat bitorló szánalmas epigon; abszolút jó és legfőljebb a jóra hajlamos. Micsoda távolság! A kapcsolatteremtés képtenségére ezer áthidalhatatlan ok. De az Isten azért Isten, hogy a lehetetlent lehetségessé tegye, a távolságot közelséggé varázsolja.

Valójában csak ki kell nyújtani a ke-

zed és zörgetni egy ajtón. (Az ajtó már az Isten.) Ez nem távolság. Ki kell nyitni a szád, és megszólítani. Ez sem távolság. Lehet, hogy lassan ér ujjad az ajtóig, és elképzeld, hogy az ajtó nem az első koppintás után nyílik meg. Lehet, hogy nehezen szánod rá magad a kérésre. („Nekem a kérés nagy szégyen, adjon úgy is, ha nem kérem.”) Ki kell mozdulni a megszokott gondolatmenetből és elindulni egy szellemi felfedezőútra. Lehet, hogy a nekikészülődés sokáig tart. Sokszor nem könnyű megtalálni a helyes irányt, ahol végül a keresett ajtóba ütközöl. (Emlékezz csak az útvesztős játéokra, ahol a kutyas indul, és a kijáratnál várja a csont.)

Nem az Isten van távol, hanem az út a hosszú, amíg az ember megismeri magát, és még hosszabb, amíg beismeri Istenhez viszonyított kicsinységét, rászorultságát. Az Isten egy karnyújtásnyira van.

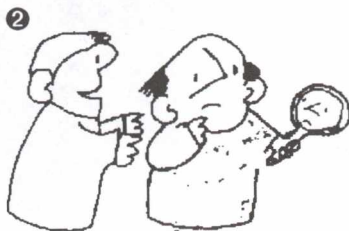
Ha keresed Istent, azért teszed, mert hiányzik. Ha kérsz tőle, ha zörgetsz nála, azért teszed, mert tudod, hogy az igazi értékek, kincsek nála vannak. És sejtéd, hogy ezeket meg is tudja adni neked.

Már csak ki kellene próbálni...

Bakay Péter

1
– Hogy gyűlöllek!
Kövér vagy és lusta!
Az idegeimre mégy!

2
– De Barnabás! Az önmagad
gyűlölete önmagad elfelejtését je-
lenti. Annak nincs értelme, hogy
így akarsz alázasos lenni.

3
A gyűlölet ilyen
módja csak önmagad
tükrözése.

4
Ha mindig csak ön-
magadat nézed, soha sem
fogod magadat elfelejte-
ni. Jézusra kell nézned.

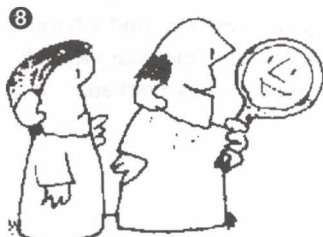
5
Ha Jézust a világ leg-
fontosabbjaként látod és
Őt látod meg másokban,

6
akkor fedezed fel majd
Őt önmagadban és az
életedben, és akkor való-
di alázasot tanulsz.

7
– Valóban Jézust
láthatom magamban?

8
Soha nem hittem volna,
hogy ilyen jól nézek ki!

Áprily Lajos

**Imádkozom:
legyek vidám**

Én Istenem, legyek vidám,
hogy házamat vidítani tudjam.
Mosolyogjak, ha bánatnak
és senkire se haragudjam.

Arcom ne lássa senkisé
bánkódni gondon és hiányon.
Legyen szelíd vasárnapom,
ha mosolyog a kisleányom.

Én Istenem, legyek vidám,
ma minden gondot tűzre vessek.
Nyújtsam ki kincstelen kezem
s szegényen is nagyon szeressek.

Tudom, sokat búvölt a gyász,
a hollós téli bút daloltam.
A bátrakkal hadd mondok el:
panaszkodtam, mert balga voltam.

Én Istenem, legyek vidám,
ujjongjon újra puszta lelkem,
mint rég, mikor falum felett
az első forrásvízre letem.

Ködökbe csillanó sugár,
víg fecskesző bolond viharban,
tudatlan gyermekhang legyek
a jajgató világzavarban.

Tornay András

Pedig

Pedig van áldás a veszteségben
Színek élnek a feketében
Az eső fűillatot rejteget
A kegyelem hiányokat elfedez

Kövesdi Kiss Ferenc

Szeretetből készítsd a világ kenyerét

– A szeretet soha el nem fogy – 1Kor 13,8.

Minden munkádat csak szeretettel végezd!
Tupír idegszállal mért sokkozni mérged?
Sose kezdj munkához bimbó-parázs nélkül,
Jó magvetés-termés... szeretetből készül.

Élet-iskolában pezsdül – forr a munka.
Újra kezdi százszor az, aki megunta.
Lángol, lelkesedik, meg-megáll, fellobban,
Pipacspír-versenyláz bódít – nem elszórtan,

Türelemmel ápolod a tudás csíráit.
Szeretettől szépül az élet, s virágzik.
Zsörtölődésből remény nem nő... csak remegés.
S z e r e t e t b ől készítsd a világ kenyerét!

Garajzski József alkotása

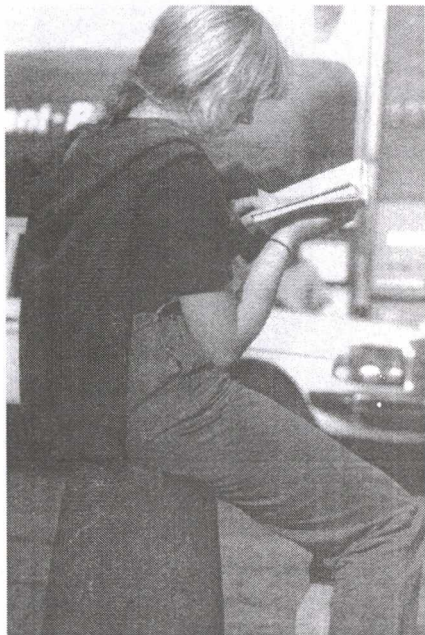
Szalay Lajos rajza

Füle Lajos

Evangélizáció Nagyvarsányban

Márk 2,1–5

Lelkileg bénák, gutaütöttek,
kiket JÉZUSHOZ hoztak, vagy jöttek
rabjaiként a bűnnek, a vérnek,
semmit se mondtak, semmit se kértek,
csak ültek némán, sorsukra várva,
az ítéletre, vagy a csodára,
erőtlenek mind a bűnbánatra,
bűneik mégis
– megbocsáttattak!

Aki gyermekeknek szeretne izgalmas, képes formában kiadott bibliai történeteket ajándékozni, annak ajánlom Mary E. Erickson **Isten mindent megtehet** c. kis könyvét, melyben Isten hatalmáról hét történet szól rendkívüli ötletességgel egy színpadon elhelyezve – ami segíthet egy kis gyülekezetben a dramatizálásban is. A könyvet én a *Paraklétosz Kiadónál* vettem, Kiskunfélegyházán működnek, Damásdi Dénes lelkipásztor nevéen lehet rendelni.

Egyik legmeghökkenőbb kortűnet az *agresszivitás*. Naponta, tömegméretekben kapjuk-adjuk. A harag, a gyűlölet, indulatok levezetés nélkül lenyelve, vagy fékezhetetlenül kiélve. És az mind romboló hatással. Dr. Ross

Campbell **Dühöngő ifjak** címmel írta következő művét a harag megfékezéséről. Hogyan lehet a nevelésben elrontani és hogyan lehet jól kezelni a gyermekek haragját, hogy ne váljanak sérült emberekké, ne legyenek öngyilkosok, ne hidegüljenek el szüleiktől. A könyv azoknak is tanulságos lehet, akik éppen nem foglalkoznak gyermekneveléssel – mert mindannyian felnőtünk egy családban, s azt sem árt végiggondolni. De mindannyian benne vagyunk közösségekben is, s egymás megértése, a segítség baráti alapon is szükséges. Mindezekben is segíthet a könyv. Elérhető a *Harmat Kiadónál*.

Ismerkedés a Bibliával – gyermekeknek szóló bibliaolvasó segédkönyv-sorozat, valamint *Útjelző* címmel ifjúsági bibliaolvasó sorozat jelent meg, s folyamatosan adják ki a *Szentírás Szövetségnél*. Mindenkinek hasznos lehet így végigolvasni a Bibliáját kis magyarázatokkal és történetekkel illusztrálva. A gondolatébresztő, hitmélyítő kis könyvek megrendelhetők a *Szentírás Szövetségnél*.

Jonit, gondolom, senkinek sem kell bemutatni. Mind végigigzgulhattuk a 16 éves korában nyaktól lefelé megbénult lány történetét. Most legújabb könyve, a **Szenvedés** az élet–halál dilemmáról szól. Segítség lehet mindazoknak, akik nem találják életük értelmét, akik rokkantságban szenvednek, akik halálközelségben már-már a feladásig jutottak. A könyv a *Vigilia Kiadónál* jelent meg.

Ablonczy Margit

A New Age és a korszellem 3.

I. Hogyan működik a tolerantzizmus?

Ha a New Age utópiájába torkollik a korszellem (ismétlem: *ha*) akkor már a magánvéleményhez sem lesz jogunk: nemhogy hirdetni, hinni is azt lesz szabad, hogy minden véleménynek, világnézetnek, hitnek egyformán igaza van, csak a hagyomány és csak a kifejezésforma más, hogy elég választani a tradíciók közül, és mindegy, hogy keresztény vagy buddhista, vagy egyszerre mindkettő vagy, csak légy vallásos és minden oké...

1. Korunk lemondani készül az igazságról: egyetlen vallás sem képvisel(het) egyedül a teljes igazságot, de ezek együtt, ezek közös lényege igen (?). A széttorozott igazság darabkáiból próbálják összerakni az egészet, ami így valamiféle *puzzle-igazság*. Hasonló volt a régi kínaiak mentalitása, akik születéshez taoista asztrológust, esküvőhöz konfucianus papot, temetéshez buddhista szerzetest hívtak.

2. Aztán: csak mert minden vallási tradíció a helyi viszonyok, kultúrák lenyomatát viseli, ezért (?) a New Age szellemség szerint egyik sem hordozhatja a teljes igazságot, csak részleget. Nincs más hátra, mint kivonni a lényegüket, közös nevezőre hozni őket, és ime már itt is a *párlat-igazság!*

Mint amikor ketten vitatkoznak, s jön egy békéltető harmadik azzal, hogy mindkettejüknek igaza van és ő képviseli ezt a közös igazságot, akkor is, ha azok ebben az általa felismeri vélt eszenciában nem ismerik fel a sajátjukat. Ha pedig még ragaszkodnak is a magukéhoz, akkor a természetesen abszolút toleráns harmadik leintoleránszza őket...

3. Az a *csali*, hogy (lényegében) minden vallásnak igaza van, nincs egyedül üdvözítő vallás. Ez azért vonzó, mert

– látszólag semmivé teszi az intollerancia elvi alapját (ami nem igaz, mert a valláshabóricákat mindig társadalmi probléma okozta, s a vallási különbözőség csak ürügy volt),

– látszólag megvéd minden vallási fanatizmustól, amelynek az alapja ugyebár a kizárólagosság, az egyedül üdvözítő tanba vetett hit (ami szintén nem igaz, mert a fanatizmus alapja az öngigazság, az öngazultság; akit valóban az Igazság ragad meg, az kifizeti azt, amibe

neki (!) kerülhet, ahhoz ragaszkodik, de eszébe sem jut másokra ráérvszakolni!).

4. A *csalás* abban áll, hogy a vallási pluralizmusban a sokszínűség megtartása csak látzólagos, a szép új világban ugyanis nincs helye bizonyos színeknek, azaz a sémába nem illő, exkluzivistának nevezett vallásoknak (például a kereszténységnek a „csak Jézus az út” üzenettel). A tolerantzizmus a maga összeszó szinkretizmusával ugyanúgy homogenizál, és az alternatívást ugyanúgy nem tűri, mint bármely totaliter utópia.

Ezért veszélyes. A valódi tolerancia valóban minden – még egy exkluzivista – világgépet is eltűrne, és ráhagyná az emberre, mit hisz és mi alapján él, természetesen az együttélés szabályain belül.

II. A tolerantzizmus csődje

A probléma ezen a ponton teljeseedik ki: az együttélés szabályai ugyanis változnak, az éppen többségben levő társadalmi réteg világnézetének megfelelően. Az ún. keresztény Európa rég a múlté, s míg pl. a buddhizmusról beszélgetni intellektüelek között sikkes dolog, Jézus cikis téma lett. Őt át kell formálni: esszénussá, guruvá, látnokká, csodatevő rabbivá, nagy tanítóvá, bodhiszattvává, istensugárzása, örültté, archetípussá, jézuskává.

Az igazi Jézus már nem illik bele a sémába, és az sem, aki Őt a Bibliából és a Vele való együttjárásból ismeri, és hirdeti.

1. A korszellem ezen a másképpen gondolkodni, kitörni, felül-emelkedni, ellenállni nem akaró, nem tudó tömegeket szokta magával sodorni. Korunkban – a pedagógia fővonalatától kezdve a piactegdaságon át a reklámparig – szinte minden befolyásolható, irányítható átlag-, illetve *tömegemberré* alakít. Mi történik a tömeg és a kisebbség között, ha egy utópia (bármilyen) megvalósul?

2. A nagyjából azonos világnézeti szempontok, lehetőségek és tét alapján gondolkodó tömeg azt hiszi: minden szempont és lehetőség ismeretében és tudatában van. Minél többen vannak, annál inkább.

3. A *kialakult közös világnézet* (amit mindenki hisz) az én-tudat, a kapcsolatok, a közös életvitel alapja, amihez természetesen ragasz-

codni kell. A kísértés az a hozzáállás, hogy minden más szempont, lehetőség, tét csak egyes bolondok fejében létezik, azok életútjából, személyiségproblémáiból levezethető, és nem is csoda, hogy olyan fanatikuskak, bigotak, rászorolnak a vallási mankójukra, képtelenek meglenni egy stabil világvélemény nélkül stb. (Ezzel a személyeskedő hozzáállással manapság egyre többet lehet találkozni.)

4. Ha egy kisebbség mást mer hirdetni, mint ami az azonos világvélemény többség számára elfogadható, akkor e kisebbség szükség szerűen, és a csoportnyomástól (politikai, gazdasági, kulturális helyzetűtől) függő mértékben lesz megbélyegezve vagy kiközösítve, vagy akár üldözve.

Egy fokon túl másságukat nem tudják elviselni, mert világnézetük és életvitelük elfogadása radikális döntéssel, világnézetváltással járma.

A toleranciának tehát *van határa*, és ezt a határt, hogy ki mennyire lehet más, többségi alapon dönti el a mindenkori társadalom. A világnézetű kisebbség pedig intoleránsnak, exkluzivistának, fanatikusnak, sektariánusnak minősül.

Ez minden totaliter, utópista rendszerre igaz, legyen az fasiszta, kommunista, keresztény, vagy New Age ideológiájú. Érdemes lenne talán ebből a szempontból átgondolni az egyházállam idejének etretkülödézeit.

III. A toleranzmus ellenszere

A kérdés az, hogy létezik-e valamilyen magasabb ideál, ami működik is? Keresztényként az ember tudhatja (1Kor. 2:1-5),

– hogy az emberi szó szerepe az Üzenet átadására és bizonyos értelmi akadályok ledöntésére szolgálhat, de

– lelkiismereti döntését mindenkinek magának kell meghoznia, és

– hogy maga Isten az, aki a másik embernek kinyilatkoztatja Önmagát.

Tehát az örömhírmondó nem szorul manipulálásra vagy erőszakra, másrészt pedig nincs is joga hozzá, mert maga Isten is tiszteli tehermentényei szabad döntését! Amire a tanúságtévének szüksége van, az *Jézus* szeretete.

1. Isten vajon toleráns?

Amennyire a Bibliából látom, Isten *gyűlöli* a bálványainkat: hamis istenképeinket, mert azok Őt hamisítják meg, s Tőle távol tartanak. Ennek ellenére *tiszteli* az ember döntését, és várja, hogy mégis Mellette döntsön, sőt újra és újra *lehetőséget ad* a döntésre. Kinek hány-

szor? Csak Ő maga tudja. Azt viszont tudjuk, hogy Számára *nem közömbös*, hogy hiába volt-e valakiért a Kereszt, vagy nem! Hiszen Jézusban képes volt meghalni érte! Isten pontosan ismerve a tétet (élet, sőt örökélet vagy halál) és a lehetőségeket (Vele a földön s a mennyben, vagy Nélküle a földön s a pokolban) *nem tolerálta* az ember helyzetét, hogy Tőle elszakadva, Őt nem ismerve, bűnben elveszve éljünk. Isten *szeretett* minket, ezért a tét tudatában, és más lehetőséget nem látva egyszülött Fiát adta értünk.

Nyomorunkat, bűneinket nem tolerálta, hanem Jézus Krisztusban magára vette: bűneinket bűnhődte, halálunkat halta, s aki Jézusban hisz, annak Szentlelkét adja, hogy Jézus életét élhesse.

2. A keresztény üzenet mennyire toleráns?

Egy vallás toleránságát manapság az adott vallás szerint üdvözülők számán szokták lemérni. Nincs szimpatikusabb, mint azt tanítani, hogy végső soron mindenki üdvözül, és nincs felháborítóbb, mint a Hitler-féléken kívül másokat is kizárni belőle. Ez a téma óvatosságot, bibliaismeretet és főleg helyes istenfélelmet követel meg tőlünk.

– A *Biblia* tanításából nyilvánvaló, hogy Isten igazságság és irtalmas számonkérője lesz az ember életének. Ne feledjük: emberré lett Jézusban, volt a bőrünkben, tudja mi az, embernek lenni e világban. És ami a legfontosabb: Biránk Jézusban önmagát adta az elítéltekért, szeretetből. Ráadásul a pokol sem az embernek készült, hanem a Sátánnak és a démonoknak. Ez azonban nem jelenti azt, hogy minden ember üdvözül, és senki sem vész el:

– *Négyféle* ember lesz az ítélet napján: lesznek, akik nem hallották az Örömhírt, nem dönthettek ellene vagy mellette, s így saját lelkiismeretük egymást vádló és védő gondolatai alapján ítéltetnek el vagy mentetnek fel. A kérdés tehát az, hogy engedelmességek-e lelkiismeretüknek vagy sem (Róm. 2:14-16). Másrészt lesznek, akik az Örömhírt hallották, megértették, és lehetőségük volt dönteni ellene vagy mellette, azaz engedelmességeknek vagy nem (Jn 3:16-18).

Fontos látni, hogy Isten senkit sem küld a pokolba csak azért, mert nem hallott Jézusról. Nem ez a kereszténység üzenete, hanem az, hogy Isten úgy szeretett mindnyájunkat, hogy aki Jézusban hisz, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen, mert a Fiú nem itélni jött a világot, hanem *menteni* az ítélettől!

– Persze ha ez a Jézus toleránsan, elnézően, engedékenyen azt mondta volna: „kicsit neveletlenek vagytok, de ha engem követtek, megjavultok”, azt még elviseltük volna, sőt felfogadtuk volna Nagy Tanítóink sorába, ahogy a New Age teszi (felede, hogy tanítását ember önerőből követni képtelen). Jézus azonban ezzel állt az ember elé: „el vagy veszve, rajtad már csak én segíthetek!” Ezt azonban már nem toleráltuk: keresztre vertük! És manapság is így tennénk Vele, méghozzá a tolerancia nevében...

– Nem furcsa? Jézus azzal, hogy csak általa lehet menni az Atyához, azt is kimondta, hogy *általa mindenki* mehet! Benne még egy gyerek is képes, a haldokló, a filozófiához hülye, a meditálni képtelen, a sérült, a beteg, az öreg, *mindenki*, aki az ezoterikus, nemzeti és elitista vallások üdvutairól egyébként lemaradna!

Hiszen Isten nem azt sorolja, hogy nekünk embereknek mit kell tennünk az üdvösségünkért, hanem azt szeretné, hogy meglássuk, és elhiggyük, *mit tett Ő* miértünk, s hogy *Ő minden megtejt* értünk! Csak a magacsinálta valóságosság gögje képes ezt a mindenkit felölelő szeretetet visszautasítani.

3. Mit várhatnak Jézus tanítványai Jézus Üzenetéről?

Ugyanazon *Jézus miatt* a tanítványai ellen ma is ugyanaz a *Jézus elleni* harag támad fel az Isten nem ismerőkben, s a hinni nem akarókban. Erre Mesterünk figyelmeztetett is. Sőt azt mondta: „Örüljete, ha énmiattam üldöznek titeket!” Van, ahol csak pillantással, szavakkal, kiközösítéssel vernek keresztre, és ma is van, ahol szegekkel (mint egyes iszlám fundamentalista kormányzatok alatt).

4. Vajon van-e más lehetőségünk, mint mindennek ellenére hirdetni az Evangéliumot?

Nincs, mert maga az Úr Jézus sem „tudott jobbat”, mint hogy hirdessük és hirdessük az Élet Szavát – szóval és étellel. Nincs, mert valami mást és többet ismerünk, mint a toleranciát: a szeretetet.

– Nem kevesebbre, mint *Jézus* önfeláldozó, mentő szeretetére van ugyanis szükség ahhoz, hogy a másik embert szeretni tudjunk és megmenteni akarjuk, akkor is, ha egyáltalán nem érzi magát Jézus nélkül elveszettnek, és ezért az Üzenetért magától eltaszít, mások előtt megbélyegez, vagy akár meg is öl minket. (Lehet, hogy ez egyelőre itt Európában túldrámáztatlnak tűnik, de ne felejtjük el, hogy a ke-

reszténységnek az utóbbi százötven év alatt több mártírja van, mint az első négy évszázad alatt volt.)

– Honnan lesz erőnk kitartani, vagy ha nincs üldözés, elindulni? Csakis Tőle. Szembesültünk-e mi magunk Jézus Krisztussal úgy, ahogyan mást szeretnénk *Őlé* állítani? Magunkévá tettük-e már az *Ő* szempontjait, rádöbbsentünk-e már az általa hirdetett tétre, megnyílt-e már szemünk az általa élt és halt és élő szeretetre, amely alapján cselekedtünk, s amellyel mi is be kell, hogy teljünk?

Mert csak így lesz *mit* mondani korunk emberének, és csak így leljük meg a módját annak, hogy *hogyan* mondjuk el, ami ránk bízott.

Utóhang

...nem is hamisítjuk meg az Isten igéjét, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt... Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgáitokat Jézusért. Isten ugyanis, aki ezt mondta: Sötétségből világosság ragyogjon fel, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán. (2Kor 4:2–6)

Egy olyan korban, amely a vallási intolerancia ellen küzdve esik a toleranzizmus intoleranciájába, egyre égetőbbé válik a kérdés, hogy vajon mi keresztények vállaljuk-e Pál sorait.

És mindenek felett vállaljuk-e Urunkat, aki egyenesen az emberek szemébe nézett, és azt mondta: Én vagyok az út, az igazság, és az élet – senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam? Meghalljuk-e, hogy ezzel azt mondta ki: általa mindenki mehet az Atyához!?

Vagy pedig a korszellem által diktált hamis tolerancia kórusába beállva szégyelljük Jézus kirekesztő hozzáállását, azaz Őt magát, és mindent kitalálunk, csak hogy megszűnik kifizetni a tanítványság árát. A döntés a miénk.

Ne feledkezzünk el azonban arról, hogy 2000 évvel ezelőtt elindult Jeruzsálemből egy tucat egyszerű ember, akiket korunk toleranzistái talán intoleráns, fundamentalista, exkluzivista, fanatikus, szektáriánus prolinak neveznének, de akik Isten emberszeretetével egy emberöltő alatt felforgatták a hatalmas Római Birodalmat.

Nem egyedül csinálták!

Szalay András

DERŰ

„Aki hisz, az derűs, és derűje Istentől származik.”
(XXIII. János pápa)

Jancsi a betegsége miatt elmulasztott néhány hittanórát.

– Mióta hiányzol? – kérdezi a hitoktató.

– A betlehemi gyermekgyilkosság óta – feleli a gyerek. ❖

A pap elmondja, hogy a tékozló fiút apja nagy szeretettel fogadta, és borjút vágta az ünnepi alkalomra. Ismétléskor újra megkérdezi:

– Ki nem örült a tékozló fiú hazatéréésének?

– A borjú – hangzik a felelet. ❖

„Jövő vasárnap az iskola dísztermében előadás lesz. Címe: Menjetek, átkozottak, az örök tűzbe. Belépés díjtalan.”

Székely fohász:

„Uram, nem kívánom, hogy nekem vagy az ellenségemnek kedvez. Csak figyelj oda, mit csinálsz!”

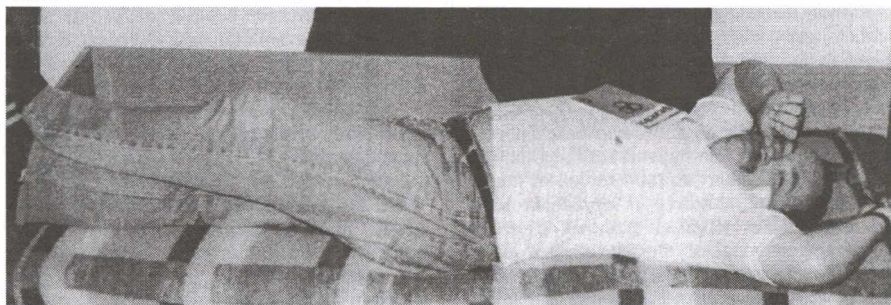
Laci meséli:

„Amikor otthon evés előtt csöndben imádkozni kell, én mindig húszig számolok. A nővérem harmincig számol, de ez szerintem álszent dolog...”

Felirat egy maratoni futó trikójának hátáról:

„Add Uram, hogy legyen valaki mögöttem is, aki ezt a feliratot elolvassa.”

Egy olvasónk...

TUDOD-E?

* hogy vészesen csökken az ország lakossága? Az elmúlt évben 145 000 volt az elhalálozások és csak 107 000 a születések száma. Az elkövetkező 20 év során folyamatosan 10%-os csökkenés várható. További megdöbbentő tény, hogy a születettek 21%-a – házasságon kívül született, abortusz pedig 75 000 volt.

Micsoda felelősség családot alapítani! Szeretni, áldozatot vállalni, mértékletességben élni és mégis értékesen gondolkodni és arra tanítani. Nekünk keresztyéneknek kell ebben példát mutatni!

* hogy több mint 300 000 az idült alkoholist Magyarországon? Hogy a kábítószerelés rohamosan nő, s a fiatalok 2/3-a kipróbálja a „füvet” vagy a gyógyszeres-alkoholos mámort?

* hogy az öngyilkosságok aránya rohamosan nő, s ennek 38%-a 60 év feletti?

Fájnak-e neked az elveszett, kallódó emberek? Komolyan veszed-e, hogy lehet, hogy neked is segítened kellene? Rengeteg magányos és sérült ember van a környezetemben. Az, hogy hitben jársz, nem egyéni vállalkozás – felelős vagy értük is!

* hogy ha tovább romboljuk a tradíciókat, lassan képtelen lesz a következő nemzedék azonosulni a régebbiekkal s ez gyűlölködést vált ki a fiatalok és idősök között. Ez

azonban önazonossági zavart is okoz, s depresszióhoz, agresszivitáshoz vezet.

Konrad Lorenz figyelmeztetése vészesen ér el bennünket az „amerikanizálódás” szabadság-szemfényvesztésével. Haza, otthon, nemzet, magyarság olcsó fogalmakká váltak, s közösség helyett már csak tömegben gondolkodunk.

* hogy információ-nagyhatalmak épülnek ki, melyek a közvéleményt a technikai eszközökön keresztül formálják, mert az információáramoltatás mennyisége és minősége tömegeket mozdít meg, Így az emberiség dogmásítható – egyéniségek abszolút vesztesége árán, s tömegmanipuláció folyik. A félelmetes hatás alól magukat kivonni akarókat a tömegek kizárják magukból, s a gyermekek reklámnézése eredményezi, hogy csak az egyformaság lesz a követendő példa. (Akinél nincs Barbie-babája, az szerencsétlen stb.)

Néhányan elhatározták fiatalok, hogy nem vesznek televíziót. A házasságkötéskor közös megegyezéssel játék-beszélgetés esteket tartanak a házaspárok, családi, baráti, gyülekezeti kötelékben. Szabadságuk emlékeztet az ÓSZ-i diaszpóramegmaradás lehetőségéhez. Olyan közösségeket kell építeni, amelyek nem manipulálhatók!

Ablonczy Margit

Virágok, amelyek nem hazudnak

„Meggzólalásig olyanok, mint az igazi virágok.

Csak nem szólalnak meg.

Épp olyan szépek, mint az igazi rózsák.

Csak valamivel szebbek.

.....
Ma is ugyanolyanok, mint tegnap.

Holnap is ugyanolyanok, mint ma.

Nem ismerik az időt.

Az idő sem ismeri őket.

Lehetetlen együtt élni egy rózsával, amely sose hervad.”

(Somlyó György: *Mese a művirágról*)

Szokásos bevezető eszmefuttatásomat egy kérdéssel kezdem: észrevettétek, érzékelitek a művirágok újra meginduló támadását? Az alattomos kis selyemvirágokat? Lassan, de határozottan előtenek minden ajándékboltot, lakást, éttermet, üzletet. Ott vannak az oltárokon is, igen. Miért is ne, hiszen a „megzólalásig olyanok, mint az igazi virágok” („csak éppen nem szólalnak meg”), bírják a hideget, kibírják víz nélkül, rövid időn belül megtérül az áruk... Mielőtt bárki kedvet kapna hozzájuk, befejezem az előnyök sorolását. Ugyanezen előnyökkel dicsekedhetnének a szárazvirágok is, igaz, „ők” nem akarják magukat másnak mutatni, mint amik valójában. Aki egy csokor gyönyörű, friss, illatozó virágra vágyik, az szedjen a kertben, vagy vegyen a piacon.

A szárazvirág már nem él, nem illatos, de százszor természetesebb és szebb bármiféle művirágnál.

Csokorkötéshez, különféle díszek készítéséhez jobb virágboltokban már kaphatók mindenféle tökéletesen szárított és csomagolt (sőt néha színezett) növények; igaz, nem túl olcsón. Aki a pénztárcát jobban kímélő megoldásokra vágyik, annak pedig néhány tipp, hogy mit érdemes megszáritani.

Sóvirág vagy statica: az egyik legismertebb szárazkötészeti anyag, vadon is terem, de termelhető is persze.

Aztán itt az elmaradhatatlan *szalma- virág*, a szárazcsokrok sztárja, a legkülönbözőbb formákban és színekben létezik.

A *rózsza*, legyen az fehér, vörös vagy rózsaszín, szintén nagyon szépen szárítható.

Kevesen tudják, milyen kiválóan alkalmas a *hortenzia* hatalmas virága. Jól használható a már megsárgult, de nem túlságosan érett *búzakalász*, a *zab*, a *mákgubó*, a *mácsonya*, a *cickafark*.

Ez utóbbiakat s. k. is begyűjthetitek mezőkön, gabonatáblákon, kertekben. (Figyelem! A gabonaföldek és a kertek tulajdonosát nem árt előtte megkérni... Biztosan szívesen fog adni, legföljebb elandalodik kicsit, hogy ilyen is van még ebben a csúf máj világban.)

Tízesevel-húszasával összekötve, virággal lefelé lógatva, szellős, árnyékos, de nem hűvös helyen lehet legszébbre megszáritani őket. Köthető belőlük egyszerűen csak csokor is, ami különösen régi köcsögben, vagy szép terrakotta edényben mutat a legjobban.

De láttam egy gyönyörű szép csendéletet is egy használaton kívüli, szépséges üveg sajtburával letakarva, néhány csigaházzal „megbolondítva” egy könyvszekrényen.

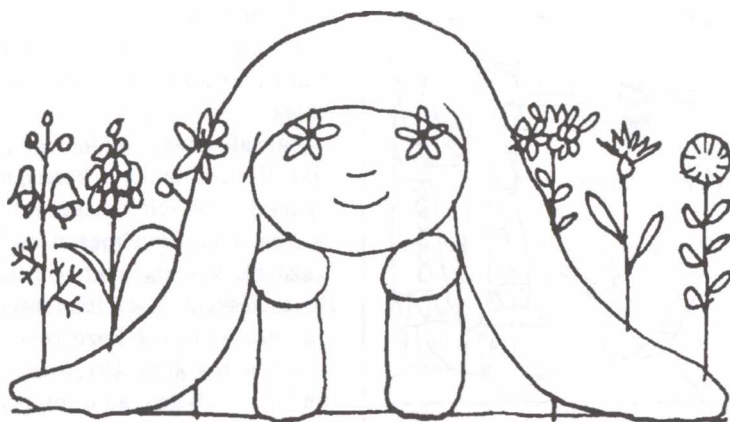
Ha a már fentebb említett „jobbajta” virágboltokban vásárolsz kifejezetten szárazvirágokhoz való tűzőszivacsot, akkor falra akasztható kompozíciókat is készíthetsz. Ez az anyag kb. 20x10x10 cm-es tömbökben kapható,

késsel könnyedén vágható, formálható, és – szerencsére – nem is túl drága. A letört növény szárakat egyszerűen csak bele kell tűzni a szivacsba. Az erősebb tartás kedvéért előtte egy pöttynyi Technokolt nyomhatunk a szárvégekre. A kész kompozíciót a végén lefújhatjuk akril-lakkal (spray kiszerezésben is kapható), ez egy porosodást gátló, enyhén selyemfényű réteget képez. Ha egy vékonyabb drótot átszúrunk s megfelelőképpen meghurkolunk a szivacson, már kész is az akasztó, amelynek segítségével falra függeszthetjük művünket.

A szép, nyújtott háromszög alakra komponált virágkép nagyon jól mutat tükör, képkeret vagy kisebbfajta ablak fölött.

Sok jó és hasznos könyvet találhatsz e témában, én most Klincsek Pál *Virágkötő kalauz* c. munkáját ajánlom tanulmányozásra (1990, Zrínyi Nyomda kiadója), amelyben a szárazvirág-kötésről is olvashatsz.

Aklan Éva

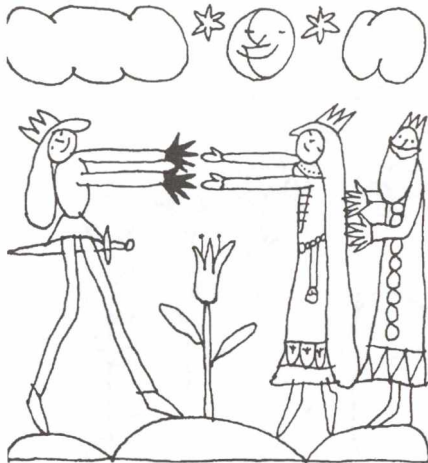

Réber László rajza

Egy ember, akiben mesék születnek...

...**LÁZÁR ERVIN.** Aki ismer, tudja, hogy kedvenc meseíróm, s hogy szinte minden meséjét használom munkámban példaként, bevezetesként, gondolkodtatónak. Titkot hordoz. Azt az emberben mélyen mozdíthatót. Amikor egyszer egy olvasótalálkozót rendeztem, megkérdeztem tőle, hogy a *Hétfejű tündér* nem Jézusról szól-e. Azt mondta, hogy neki nem, de nekem szólhat róla. Benne így született meg. Azóta a televíziós „Lehetetlen” című műsorból tudom, hogy csak szíve mélyén keresztyén – hitvallásban nem. Mégis azt gondolom, hogy van, aki a szívet nézi.

Nekem mindenesetre sokat segít azzal ahogyan és amit megír. Segít kimondani valamit. S azt hiszem, ennél több nem is szükséges. Akkor egy író már megtette a magáét.

Réber László rajza

Sokszor viszem el egy-egy kötetét gyalogtúrákra. S az esti tábornút mellett mesét olvasok a gyerekeknek. Utána beszélgetünk. S ezek mélyek és nagyon fényesek. Lehet, hogy a tűztől?

Mindenesetre a példái, nevei élnek évek múlva is. Egy-egy helyzetben beugranak, mint az igazi példázatok, megvilágítanak valamit. Egy törvényszerűséget vagy összefüggést, egy vállalható értéket. S az ember megy tovább és embernek érzi magát. Gondolkodik és tovább keres. Igazságot. S eljut az evangéliumig. Mert Lázár Ervin inkább csak lepez. Nem ad megoldást, hiszen nem is rá bízott. De ad humort, melegséget, szépséget, jelképeket. Olyan, mint a virágok az út mentén. Ha rácsodálkozol, meggazdagítanak. De rácsodálkozhatnak a teremtőre is. Így szeretném őt, illetve a meséit ajánlani. Hogy elvigyenek a titokig – mely már csak az Isten önkijelentésében bomlik ki előttünk.

Témák szerint ajánlom a meséket címmel és kötettel, amelyben megjelentek.

Párválasztás – *Molnár fia zsák bűzája* (Hétfejű tündér c. kötet), melyben a párválasztás felelősségét a fiúra bízta, s hatalmas figyelmeztetéssel – hogy veszítünk, veszíthetünk! – jeleket ajánl. Bevezetesként lehet felolvasni, s végiggondolni kisebb közösségekben.

– *Szurkos kezű királyfiak* (Hétfejű tündér), melyben a szempontok különbségét hangsúlyozza. Mert minden-

kinek más a fontos, s ez nem is baj, így lesz mindenkinek párja. Mi mindannyian különbözőek vagyunk, érdemes erről nagyon őszintén indítani egy beszélgetést, hiszen kérdéssel zárul a történet.

Barátság – *Nagyravágyó feketerigó* (Nagyravágyó feketerigó c. könyv), melyben álarcainkról esik szó, ami miatt nem találunk egymásra, pedig mindenki nagyon szeretné. S talán épp a sírás, épp őszinte szükségünk kimondása segíthet abban, hogy végre rátaláljunk egymásra.

– *A Bab Berci kalandjai* c. kötetben majd minden mese. Az együtt sírásról, de a készséges segítségről is, az összetartás fontosságáról, hogy szükség van minden apró – talán jelentéktelennek is tűnő – emberre a környezetünkben, s ha megbecsüljük egymást, jóbarátok lehetünk. (*A Bab Berci együtt sír Nuuszu Kuuszival* és a *Bab Berci a városban* c. mesék kiváltképpen.)

Igazság, IGAZSÁGOSSÁG – *Az igazságtevő nyúl* (Hétfejű tündér), ahol a vélt hatalom birtokában megszégyenül a nagyobb a kisebbel szemben, mert magához képest bőven elég ő is. Hiszen az igazságaink ütköztethetők, s nagyon körülményfüggők, csak egyetlen igazság van, de Ő egy személy, eddig lehet vezetni...

– *A hazudós egér* (Hétfejű tündér), melyben két, magától szabadulni képtelen állat biztatásra való ráállással megmenekül. Itt érdemes a hazugság-igazság kérdését is végigtárgyalni.

Döntéseink – *Bab Berci és a tünkány* (Bab Berci kalandjai), itt egy kiélezett döntéshelyzet van, melyben a

félelem miatt óriási a veszteség, s valljuk meg, hányszor éltük már át ezt, mégis nehéz a jót hinni, s vállalni a kinyitást – akár minden nappal való szembenézést is.

– *A csomag* (A manógyár c. mese-könyvében) az előző történet pozitív ellentétje. Aki az egyértelmű ellenségességben is dönt a jó mellett, és életet hoz elő, abszolút győztesként. Ebben a történetben a kövecskéből MAG lesz. Hit által.

– *Rácegresi és Pácegresi* (Hétfejű tündér c. kötet), melyben a szegénység és gazdagság evangéliumi tisztasága jelenik meg a döntésben s annak következményében – hogy aki a jó fáról szakít, az bemehet csodaországba.

Harag és következményei – *Virágkoldusok* (Berzsián és Dideki c. kötet), melyben egy olyan emberről van szó, akinek minden rossz kívánsága beteljesedik, amit dühében kimond. Ennek következményei katasztrófálisak, végtére benne is csak sötétség lesz. S mindez egyetlen jókívánságtól elszáll belőle. Mi lenne velünk, ha minden mások ellen gondolt gondolatunk beteljesedne? S hányszor teljesedhetnének másokért való kiáltásaink, ha hittel kérnénk...

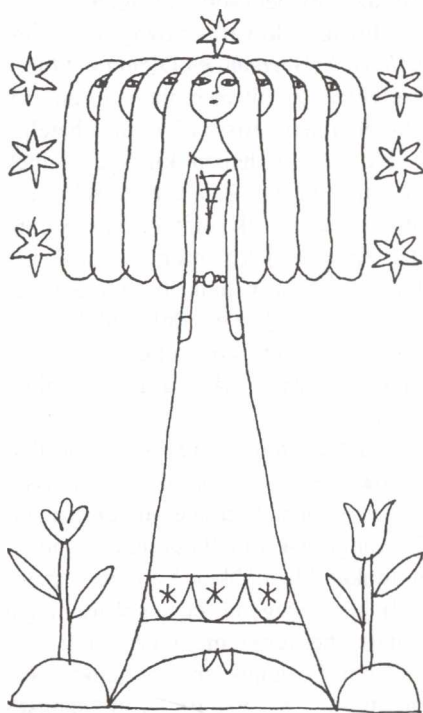
– *A fehér tigris* c. regény is sorolható ide, melyben az önmagunk „tigrisének” kordában tartása és annak szabadjára engedése vadállattá tehet mindannyiunkat. Megdőbentő a regény szimbolikája, ahogyan egy szépreményű fiatalember tönkremegy ezáltal.

Nem is tudjuk mi magunktól ezt megtenni. Segítségre van szükségünk...

SZERETET – *A hétfejű tündér* (a kötet címadó meséje), melyben a szeretet a megismerés, elfogadás csodájában íródik le. A régi „nagy” mesék szimbolikája egyszerre új gazdagsággal telik meg – vigyázzunk egymásra!

– *Vacszkamati virágja* (A Négyszögletű Kerek Erdő c. kötet), melyben a szeretet ötletessége szólal meg, ahogyan egymás felé az megnyilvánulhat, a magukat semmire tartók felé is. Az ajándékozás művészete címet is lehetne adni ennek a mesének, s lehet így továbbadni is.

– *Bemutatkozunk* (ugyanaz a kötet), a sokféle kivetett ember (állat, fazon, típus stb.) hogyan talál egymásra a

Réber László rajza

meg nem értettségben, s hogyan találunk rá egy „szavait vesztett” lényre, aki a szeretet legmélyebb értője. S hogyan kezdik érteni a szavak nélküli szeretet megnyilvánulásait. Minden közösség indulásánál vagy megalapozásánál, esetleg megújulás tervezésénél ajánlom felolvasásra...

– *Szárnyas emberem* (Hét szeretőm c. kötet), ahogyan egy tönkrement történetet megment a kislánya szeretete. Ó, mennyire szükségünk van ilyen, minket a magunk sikertelenségéből kiemelni tudókra, akik a szeretetükben oldanak, feljebb mutatnak, mint mi magunk.

– *Hóban* (ugyanaz a kötet), megrendítő történet egy apáról és gondoskodásáról, ahogyan a szeretet elenged és utánamegy a veszélyeztetettnek.

Kemény életmeséket tartalmaz a *Csillagmajor* c. kötet, melyben már felnőttekhez szól a szerző, megörökítve a maga gyermekkorának szereplőit, mesébe illesztve azok cselekedeteit, s a szimbólumokban az egyszerű-egyszeri ember nyomorúságát, kiáltását a Megváltó felé. Ebben a könyvben csodák történnek, sokszor negatív csodák, melyek nem segítenek, csak lezárnak. De mindannyian hordozunk ilyen sebeket, tehetlenségeket, éhes lelkünk vágyódásait. A mű kiált az Isten után és mélységes bátorsággal szól az ember bűnéről.

Sokat tanultam ezekből a mesékből, hátha Nektek is segít „megállni és meggondolni az Isten csodáit...”

Ablonczy Margit

A 27., 28. és 30. oldalon található rajzok Lázár Ervin *A hétfejű tündér* c. könyvének illusztrációi.

Énekeljete az Úrnak új éneket?!

A hivatásos muzsikusok közül sokan úgy gondolják, hogy ma nem keletkeznek értékes és a közösség számára is használható énekek. Szerintük ezek vagy a régmúlt stílusában íródnak és akkor nem számítanak újnak, vagy pedig annyira köznap, populáris stílusúak, hogy nem méltóak Istenhez és így nem használhatók gyülekezetben. Ennek a látásmódnak sok mindenben igaza van, de alaphibája, hogy preconcepcióval áll a kérdéshez, ami leegyszerűsítve így szól: ami régi, az értékes, a mai csak tiszavirág-életű. Én hiszem, hogy ma is keletkeznek olyan énekek, amelyek maradó értéket képviselnek. Isten Igéje is biztat: „Énekeljete az Úrnak új éneket!”

Sok fiatal csak a mai rock és pop stílusban íródott – legtöbbszörre igénytelen – éneket szereti, mondván: ez a mi nyelvünk, ez az, amit értünk. A Dicsérvéte az Urat című ifjúsági énekeskönyvnek pedagógiai célzata is van. Nagyon fontos formálni az ifjúság

ízlését, felmutatni az értékeesebbet. A gyűtemény összeállításánál elsődleges szempont volt, hogy helyet kapjanak újabb énekek is, amelyek a ma keresztyén énektérképéből talán a legjobbak.

Kevesen tudják, hogy a kánonéneklésnek a gitáros éneklésnél nagyobb a közösségformáló ereje és több élményt ad. Csak egy dallamot kell megtanulni, mégis több szólamban énekelve igen szép összhangzás jöhet létre. A tanulás fázisának koncentrált munkáját nem lehet megspórolni, de megéri. Közösségformáló ereje pedig abban rejlik, hogy csak egymásra figyelve szólalhat meg szépen a kánon, ellenkező esetben szétesik. Hadd adjak most közre – példaként, ajánlásként és biztatásként – két könnyű, de igen szép kánont.

Hargita Péter

Az énekeskönyv megrendelhető a következő címen:

ReZeM, 1539 Budapest, Pf. 661.

Áldd meg a Földet

(III. Móz. 26:6)

Ford.: Hamar István

D.: H. Weber

1. 2. 3.

Áldd meg a Földet, Minden embert, népet, Békéd-del!

Kiket a Lélek vezet

(Róm. 8:14)

Sz.: Marschalkó Gyula

D.: H. Stern

1. 2. 3.

Kiket a Lélek vezet, azok az Isten fia-i, Istennek gyermeke-i.

KIE sítábor

Debrecen, 1997. január 26., reggel 8 óra, verőfényes napsütés. A Pacsirta utcai KIE „székházban” nyolc emberke gyűlt össze.

Cél: Szlovákia, ezen belül Gömör, pontosabban Kakova Hai.

Miután mindenki kiválogatta a neki tetsző és egyéniségéhez illő felszerelést, beszálltunk a jellegzetes narancssárga KIE mikrobuszba és elindultunk. Elhagytuk Debrecent, az Alföldet, majd Magyarországot is. Minél közelebb értünk célunkhoz, annál kevesebb volt a hó az út mentén és annál magasabb a hőmérséklet.

Hurrá! Elértük Kakova városát (vagy faluját), ahonnan „már csak” másfél órát kellett lefelé gurulnunk a meredek, csodaszép völgybe, hogy végső célunkhoz, Kakova Hai-ra megérkezzünk. A hai szó magyarul tanyát, vidéket jelent. Ez a „tanya” a hegyoldalon, kb. 20 házikóból és egy főépületből állt, ahol az étkezés és a társasági élet folyt. No meg ott volt a sípálya! Mi is egy házikóban laktunk. Sikerült magunk mögött hagynunk a civilizációt! Az este meglepetése

volt, hogy a lányok (miért is ne a lányok) szobájában nem volt fűtés. Az egyébként nagyon rendes, magyarul is beszélő gondnok bácsi „megnyugtatót” bennünket, hogy nem lehet megcsinálni, mert hiányzik egy szelep. A hét folyamán ehhez is hozzáadód-tunk.

Másnap aztán kezdetét vette a SÍELÉS. Én nagyon szeretem ezt a téli sportot, mert nemcsak a testet, de a lelket is felüdíti. Nem szívod magadba az utcai benzingőzt, mint futáskor, nem a kék csempét bámulod a klóros vízű uszodában, nem egy poros body-teremben izzadsz 30 másikkal együtt, hanem a gyönyörű tájat nézed és igyekszel talpon maradni és épségben leérni a pálya aljára. Voltak, akik életükben először álltak sílécra, de voltak akik többször. Aki egyszer kipróbálja, annak szenvedélyévé válik. A szépséghibája a sítábornak a pályán található hó mennyisége volt, amely napról napra csökkent. Igaz, mindig beígérték a havazást, de nem mindig jött össze. A gyepsínek is megvannak persze a maga szépségei! Esténként fáradt tagjainkat pihentetve meséltük kalandjainkat. Sokat tréfálkoztunk, nevetgél-tünk, de sor került komolyabb beszélgetésekre is.

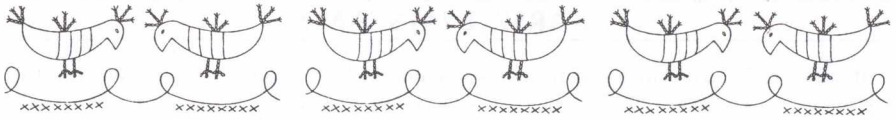
Utolsó estére közösen állítottuk össze az áhítatot. A 12. zsolttárról beszélgettünk, majd arról, hogy mit jelentett nekünk ez a hét. Sokféle dolgot mondtunk, de szinte mindegyik lényege az volt, hogy naponta vegyük észre a szépet. Jó dolog rácsodálkozni Isten teremtett világára. Azt hiszem, ezt a zsolttár soraival lehet legjobban kifejezni.

Másnap fájó szívvel ültünk be a narancssárga mikrobuszba, búcsút vettünk a hegyektől, a házikótól, a mehhitt kis „tanyától”. Este visszaérkeztünk a kiindulási helyünkre, a Pacsirta utcába. A következő reggel aztán végleg elbúcsúztunk. Vártak mindenkit a hétköznapi, a család, az otthoni barátok.

Utóirat: köszönet Könyvinek a nevetésért, Czakó Sanyinak a lovagias cipekedésért. Bajny, remélem, azóta-meggyógyultál!

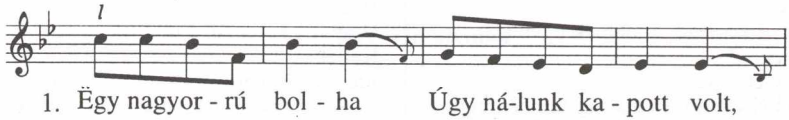
Nagy Emőke

Egy nagyorrú bolha

Székely népdal

2. De annak a széme
Olyan szörnyű nagy volt,
Mikor kinyitotta,
A ház világos volt.
3. De annak a körme
Olyan szörnyű nagy volt,
Hogy a ház oldalát
Mind lekörmölte volt.
4. De annak a hasa
Olyan szörnyű nagy volt,
Hogy a Duna vize
Mind belérekedt volt.

Itt a jó idő, és bizonyára sokan mentek kirándulni. Útközben jókat lehet játszani azokkal a kellékekkel, amelyek mindig velünk vannak, mégsem nehezek, és még csak cipelni sem kell őket: a nyelvünkre és az eszünkre gondoltam. A mostani játékokkal egy kis észtornára hívlak titeket. Ráadásul, ha útközben esni kezd az eső, jó unaloműző is lehet – és szabadban is, szobában is játszható játékok.

FELELJ!

Kategória: szójáték – zálogos

Játékosok: 5–10 fő

Hely: Ø

Csapat: 1 kérdező, a többiek együtt

Kellékek: Ø

Idő: 10–20 perc

A játékvezető a társaság minden egyes tagjához kérdéseket intéz, amelyekre azonnal értelmes feleletet kell adni. A felelet azonban bizonyos szabályokhoz van kötve. A játéknak több variációja is van.

1. A feleletnek ugyanazzal a betűvel kell kezdődnie, mint a kérdésnek, de nem szabad ugyanazt a szót felhasználnunk, mert így túl unalmas lenne a játék.

Például Szeretsz sétálni?

Jó felelet: Szép időben igen.

Rossz felelet: Szeretek.

2. A feleletnek ugyanannyi szóból kell állnia, mint a kérdésnek.

Például Szívesen játszol velünk?

Jó felelet: A legnagyobb örömmel. (3–3 szó)

Természetesen itt sem lehet a kérdés szavaival felelni.

3. A felelet minden egyes szavának azzal a betűvel kell kezdődnie, amivel a kérdés kezdődött.

Például Mit csináltál tegnap?

Felelet: Mamának mókusokról meséltem.

Mivel ez már nehezebb feladat, nem muszáj valós választ adni; a lényeg, hogy gyorsan jó feleletet adjunk.

A játékhoz még sok változatot ki lehet találni, sőt ha már 1–1 változata jól megy, lehet néhányat variálni is, így több szabálynak kell egyszerre megfelelni, ami még izgalmasabbá és szórakoztatóbbá teszi a játékot.

Aki sokáig gondolkodik, vagy rossz feleletet ad, az zálogot ad.

KI TUDJA?

Kategória: szójáték – zálogos

Játékosok : 5–10 fő

Hely: Ø

Csapat: 1 kérdező, a többiek együtt

Kellékek: Ø

Idő : 10–20 perc

A társaságból kiválasztunk egy kérdezőt, aki valakitől megkérdezi:

– Mi gömbölyű?

A kérdezettnek gyorsan kell válaszolnia (például a labda). A kérdező ezután nagyon gyorsan a többieknek is felteszi ezt a kérdést, de lehetőleg ne sorba kérdezzen, így izgalmasabb, hogy ki mikor kerül sorra.

Ha valaki sokáig gondolkodik, vagy hibásan felel, vagy olyat mond, amit már más mondott, akkor zálogot ad.

Ha már mindenki válaszolt az adott kérdésre, jöhet a következő. Például: Mi kék? vagy: Mi folyékony? vagy: Mi gyúlékony?

A zálogkiváltás külön is izgalmas játék. A feladatok a helyszíntől is függhetnek, de ötletnek adok néhányat:

1. Mondjon az illető mindenkiről egy igaz állítást. (De lehetőleg ne sértőt.)

2. Adjon mindenkinek egy jó tanácsot.

3. Adjon fel mindenkinek egy rejtvényt.

4. Olvasson fel egy könyvből minél gyorsabban visszafelé.

5. Mesélje el élete egyik vicces történetét, kalandját.

6. Írjon egy verset adott rímmel.

7. Füttyüljön el egy dalt nevetés nélkül. (A többiek persze szelíden nevetgethik szegény áldozatot.)

8. Utánozzon a játékvezető által meghatározott állatokat (hangot vagy járást).

9. Ugráljon egy adott pontig fél lábon.

10. Menjen körbe a tereben vagy a terepen bekötött szemmel.

Jó kirándulást, jó szórakozást kívánok!

ZsÓ

„Mindig imádkozni kell, és meg nem restülni!” (Lk. 18:1)

Miért imádkozunk?

- ha úgy érzed, minden nehéz
- ha úgy látod, hogy semmi és senki nem segít
- ha örömöd vagy bánatod van
- ha segítségre, erőre, bátorításra van szükséged
- ha kísértésekben vagy

Imádkozz!

„Kőszikla Ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő.” (5.Móz. 32:4)

Negyedévi imatémák:

Hálaadás:

- kezeinkért és szánkért, amivel imádkozni tudunk
- lábunkért, amivel elvihetjük az Örömhírt bárhova
- fejünkért, amivel megérthetjük, szívünkért, amivel befogadhatjuk Istenünk Igéjét
- szemünkért, amivel megláthatjuk a szentvédést
- fülünkért, amivel meghallhatjuk a jajkiáltást és Isten szavát.

Könyörgés:

- a testben fogyatékos emberekért
- a szellemben fogyatékos emberekért
- az értelemben fogyatékos emberekért
- közösségeinkért
- az iszlám országokban élő evangéliumi keresztyénekért (is)
- az ún. keresztyén országokban élő evangéliumi kisebbségéért.

Kánaáni-magyar szószerzet

II. rész

Evangélium

Nos, amint az üdvösség, üdvözítő kifejezés esetében, úgy ennél a szónál is találkozunk a világi használattal. Az evangélium elsődleges fordítása ugyanis örömhír, jó hír. A görög *eüaggelion* szó eredeti jelentése is világi volt, hiszen a császár születésnapjára adományozott általános amnesztiát, adóelengedést jelentett. Ma azonban a görög kifejezést a keresztyén szóhasználaton kívül nem használják. Azonban az, amit kifejez, közkeletű szó lett. Szószerzetünkben inkább a szó keresztyén, bibliai jelentése érdekel bennünket. Az evangélium tehát olyan speciális jó hír a mi számunkra, ami Istentől érkezett. Olyan levél, aminek mi vagyunk a címzettei – nem közösségként, hanem egyenként –, s amely arról tudósít bennünket, hogy az az adósságunk, ami fejünk felett lógott fenyegetően, s amit semmi módon kifizetni nem tudtunk és a jövőben sem tudnánk, új kezelőhöz került, Jézushoz. Ő kifizette helyettünk, s most már neki tartozunk. Ő azonban nem az eredeti „pénznemben” kéri adósságunkat, hanem elengedi azt, csak elfogadunk kell az ő ingyenes ajándékát. Ez az örömhír.

Imádat

Egyik röviden leírható jelentése az a fajta dicsőítés, amikor az éneken-imádságban csak Isten imádása, magasztalása, az Ő erejének, nagyságának, kegyelmének, szeretetének magvallása jelenik meg. A másik jelentés általánosabb, arra vonatkozik, hogy az ember hogyan viszonyul Istenhez. Imádni csak egyvalakit lehet, akkor is, ha ma lépten-nyomon halljuk, hogy valaki imádjá a feleségét, vagy éppen a mákos tésztát. Az imádat csak Istennek kijáró közeledésforma, a legszorosabb közösség, és a legmélyebb tisztelet. A Sátán pontosan ezt az imádatot próbálja elorozni Istentől. Ezért lázadás tulajdonképpen az, ha az ember nem Istent, Jézust, a Szent Lelket imádjá, hanem teremtményeket, hamis istenségeket, tárgyakat vagy démonokat. Az imádat csak Istennek jár!

Szeretettel:

Kristóf
(Folyt. köv.)

